

Miodrag Mića Kanački

SEĆANJA NA VRŠAČKE POP-ROK DOGAĐAJE

(POSVEĆENO VRŠAČKIM MUZIČARIMA I LJUDIMA OKO NJIH)

U ovoj brošuri opisaću, događanja na vršačkoj pop i rok sceni, kako sam je ja video iz svog ugla, jer sam dosta priča čuo od samih aktera, kako oni kažu tačne, ali postoje događaji u kojima svaki akter događanja ima svoju priču o istom događaju. Ali naše naravi i mentalitet su takvi pa šta je tu je. Događaji u kojima sam i sam učestvovao iz moga ugla su tačni ali su iz gledanja na stvari sa strane mojih drugara sa kojima

sam svirao možda sasvim drugačiji, ali ću ja da ispričam onako kako je to izgledalo iz moga ugla, a ako neko misli drugačije neka i sam napiše svoju priču.

Prva grupa koju sam u uživo gledao bili su vršačka grupa „Kristali“, koji su svirali u Potpornju za socijalističku slavu. Bilo je to 20 avgusta 1964 godine. Isao sam onda u četvrti razred osnovne škole i kakvo je onda bilo vreme nije bilo šanse da stariji momci puste klince na igranku ali pošto smo mi nosili instrumente nas su pustili. Odmah mi se dopala njihova svirka i u tom trenutku nisam ni sanjao kao dete da ću se jednog dana baviti muzikom i svirati baš sa istim ljudima koje sam tada prvi put video na sceni. „Kristali“ su u to vreme vladali južnobanatskom scenom, možda i šire i svako Mesto je za slavu želelo da baš oni sviraju. Potporanj je malo selo i nije imalo šanse da dovedu poznata imena narodne muzike, jer nije bilo para za to, ali su ipak uspevali zahvaljujući čika Dragi Beljini, harmonikašu, koji je iz sela i svirao je u radio Beogradu. Isto večer samo sa početkom u šest sati uveče svirali su u dvorištu mesnog odbora (tako su se zvale onda mesne zajednice) predvođeni orkestrom Drage Beljina, narodnjaci i to Lepa Lukić, Beba Osmanlić, Branka Šćepanović i Nikola Karović, Posle održanog koncerta došli su na igranku i posle se dugo pričalo kako je Lepa Lukić povelala kolo, a „Kristali“ su opalili kolo koje je trajalo oko petnest minuta i začudo raja je sve vreme igrala i niko nije napustao. Kristali su to večer svirali u sastavu Kima, solo gitara, Baća Narandžić, ritam i Duško Stojisavljević-Dule Gluvi, bas gitara i vokal, a i Baća je pevao. Za bubnjevima je bio Aca Vujović-Aca Glavonja, koji je isto dobro pevao.

O seoskim slavama

Svako selo u ono vreme imalo je po dve slave ili zavetine, zavisi ko je kako zvao. Jedna je bila socijalistička (održavala se na dan oslobođenja sela od Fašizma u Drugom Svetskom ratu) i Crkvena. U Potpornju, socijalistička se održavala prvo „2 oktobra“, a zatim su promenili datum za 20. avgust, zbog čega su to uradili nisam mogao da saznam do današnjeg dana. Crkvena slava je isto bila u svakom selu drugačija. Potporanj je slavio i dan danas slavi Spasovdan, koji menja datum ali obavezno se održava četvrtkom. Običaji su nalagali da ti dodju gosti iz drugih mesta, rodbina i obavezno se spremala praznička trpeza, što se kaže bilo je i ića i pića. Omladina iz cele okoline se skupa u mesto održavanje slave, u selo dodje ringišpil, prodavci dečjih igračka, postavljaju se šatre u kojima si pičili narodnjaci iz sve snage, sve u svemu bilo je veselo i šteta što danas slava više skoro da i nema. Socijalističke se skoro i ne slave (to je nastalo uvođenjem višestranačkog sistema), a crkvene se slave ali nije više kao pre. Nema više toliko masovnih okupljanja. Igranke više skoro i ne postoje. Šatre naravno da postoje, jer je nas narod bilo kojim povodom raspoložen za piće i dobru muziku. U Potpornju je bio običaj da se posle glavne večeri sutra prepodne sa početkom u 11 sati održi repriza igranke koja bi trajala do pola dva, onda gosti odu na ručak pa posle ručka svako svojoj kući i dovidjenja do iduće godine. Ovoga puta sutradan su igranku svirali samo Dule Gluvi, koji je bio za bubnjevima i pevao i Kima, koji je svirao gitaru. neodložnih poslova.

Sledeća grupa koju sam gledao bila je već jedna od najpoznatijih grupa u tadašnjoj Jugoslaviji „Crveni Koralji“, iz Zagreba. Njih je doveo Smitko, koji je tamo studirao i oni su u pozorištu „Sterija“ održali dva koncerta od šest i od osam. Oba sam gledao. Naime, taj dan se otvarala Vršačka banka, koja je djake škole čistila prepodnevom predstavom. Drugar iz razreda Dragan Mladenović, prokužio je da su i karte za koncert „Koralja“ isto takve, a pošto moji Potpornjanci zbog autobusa nisu išli na predstavu njihove karte su dali meni. Te karte smo prodali na ulazu, zaradili neki dinar i gledali oba koncerta. Bila je to zaista izvanredna svirka, jer su oni bili stvarno popularna grupa. Njihove pesme su se stalno vrtele na radio programima svih stanica. U ono vreme ko je bio na radiju taj je bio i popularan. U jednom intervjuu koji je dao pevač grupe Boris Babarević rekao je da su oni prodali 120 hiljada ploča kada je u celoj zemlji bilo svega osamdesetak hiljada gramofona. Verujem mu, jer je on naveo razlog zašto je to bilo tako. Naime, kad ideš na rođendan u ono vreme najekonomičnije je bilo da kao poklon kupiš gramofonsku ploču. Pošto su oni bili popularni dešavalo se da slavljениk dobije na poklon desetak istih ploča, jer je svako hteo da kupi baš njihovu smatrajući da će slavljениk biti oduševljen. Jedna drugarica mi je rekla da je dobila za rođendan osam ploča sa kompozicijom „Za moj život mnogo znači draga“ i da je to što on priča u novinama verovatno tačno. Ja sam joj iz zezanja rekao da je mogla da otvari malu prodavnicu ploča a ona kaže da možda to i uradila ali onda nije bila dozvoljena mala

privreda. „Koralji“ su imali lepe pesme i iz tog vremena neke se još slušaju. Bile su to pesme “Mnogo značiš za moj život draga“, „Otidju od nje“, „Drvoseča“, „Dokazak“ i mladež je znala i pevušila sve te hitiće.

Treća grupa su bili “Džentlmeni“. Beogradska grupa, koja je bila veoma popularna na terenu cele države. U grupi su svirala braća Žika i Dragi Jelić, Boka Bogdanović, bubnjar, Miodrag Simikić, saksofonista i klavijaturista, a vodja grupe bio je Branko Marušić-Čutura, koji je bio ritam gitarista i pevač. Pevao je i solo gitarista Dragi i basista Žika Jelić i to je uglavnom i krasilo ovu grupu, koja je lepo svirala i višeglasno pevala. I Oni su ostavili hitove kao „Slomljena srca“, „Idi“, „Ona je moja“ ... i opet se neki od njih slušaju kao na primer „Slomljena srca“, koju su autori filma „Lajanje na zvezde“ stavili u film, mada za to nikoga nisu ni pitali. Dobro je u celoj stvari što je današnja mladež prvi put čula tu pesmu iz šezdesetih godina i po reakcijama koje vidim na internetu veoma im se dopala. Problem kod tadašnjih naših grupa je bio što nisu svirali sopstvene stvari, već su skidali strane hitove. Napisali bi reči i problem je bio rešen. Jedni od prvih koji su rešili da sviraju samo sopstvene stvari, bili su upravo braća Žika i Dragi Jelić, koji napuštaju Džentlmene i 1970. prave „YU grupu“. Sa njima odlazi i Boka Bogdanović, a Čutura pravi „Nove Džentlmene“ sa kojima je svirao ali nije ponovio uspeh koji je imala originalna postava. Kroz „Nove Džentlmene“ prodefilovali su mnogi kasnije poznati muzičari. Pokojni Zoran Božinović i Robert Nemeček koji prave „POP MAŠINU“, Zlatko Manojlović (kasnije sa Čuturam pravi „DAH“, Duda Petrović ex Generacija 5, a jedno vreme bas gitaru je svirala i pevačica Sladjana Milošević. U ono vreme i u Beogradu kao i u ostalim mestima u zemlji konkurencija je bila velika. Do opreme se teško dolazilo, jer je uvoz bio zabranjen, u Zemlji nisi mogao ništa da kupiš, jer je nije bilo i zato su je muzičari ljubomorno čuvali. Nisi mogao da dobiješ na zajam od kolege ni trzalicu, a kamoli pojačalo. Od samog Čuture sam čuo priču da kada je Arsen Dedić pravio koncert u beogradskom Domu omladine, a pratili ga „Crveni Koralji“ maltene ih nije strefio šlog kada su videli kakvu opremu imaju. Čisto kao iz šale pošto su oni bili predgrupa upitao je: „Kolege da li možemo mi da se uključimo i sviramo na vašoj opremi?“ Gitarista Miro Lukačić je odgovorio, pa naravno da možete, kakvo je to pitanje, oprema je tu da se na njoj svira, a ne da se gleda. Publiku koja je pratila svirke „Džentlmene“ kada ih je čula na toj opremi maltene nije mogla da poveruje da su to oni isti oni Džentlmeni koji subotom i nedeljom u istoj sali sviraju igranke. Ni što se snimanja ploča, nije bila bolja situacija. Kako je muzičarima falila oprema ni tonski studiji je nisu imali i to što se imalo bilo je na nekom niskom nivou. Vlada Janković-Džet je ispričao na televiziji dogadjaj sa snimanja njihove prve ploče. Kaže bilo je otprilike ovako: Završimo mi snimanje, sednemo u hodnik i čekamo. Misleći da će kao na zapadu što se radi da čujemo snimak, kad odjednom izadje producent i pita šta vi tu radite. Ovi mu kažu da čekaju da čuju snimak a ovaj će: More, marš kući. Kakav snimak. Čućete kada vam izadje ploča. Bežite odavde, ovde samo smetate, pravite gužvu i ometate rad drugima. Ni vlast onda nije mnogo mirisala rokere i njihovu muziku a ni muzički urednici nisu mogli u svojim emisijama da puštaju muziku koju su hteli. Postojale su tu razne komisije koje su odobravale ili zabranjivale repertoar emisije. Obično su u tim komisijama sedeli ljudi postavljeni po partijskoj liniji i nije bilo važno da li se razumeš u muziku ili ne. Pošto je onda bila samo komunistička partija važno je da si bio dobar komunist i mogao si da budeš član komisije a što se sluha tiče maltene mogao si po tim merilima da budeš i nagluv. Takvo je vreme bilo. I pokojni predsednik Tito jednom je rekao da u našoj državi mogu postojati dve partije jedna komunistička koja ce biti na vlasti, a druga (bilo kako da se zove) može biti samo u zatvoru.

Moji početci

Za početak moga bavljenja muzikom najzaslužniji je Branko Marović-Kukuruz. Njega sam vidjao, jer je dolazio kod mog komsije Dragija Veličkovića. Bili su školski drugovi, a i po završetku Ekonomske škole nastavili su da se druže. Upoznao sam ga, kada sam išao da ugovorim svirku za Potporanjsku slavu i sećam se, kao da je juče bilo, da nam je uključio pojačalo marke MEAZZI, koje je upravo doneo iz Italije. Meni se dopalo i pitao sam ga da me uči gitaru da sviram. Pristao je. Kupio sam gitaru, počeo da kupujem ploče. To smatram mojim početcima. Branko je studirao u Novom Sadu i nije došao na svirku u Potporanj, ali su svirali Kima, Mile, Baća

Narandžić i bubnjar je bio Muja iz Plandišta. Odsvirali su dobro, a svirku ću pamtit i po tome što prevoz nije došao po njih, pa sam im ja pomogao, jer sam u selu našao špediter koji ih je zajedno sa opremom prebacio do Vršca. Isto tako u dva ujutru smo Mile i ja išli kod pekara po hleb i jeli su hleb tek izvadjen iz furune, a vozio ih je pokojni Laza Maniks, jedan od Potporanjskih boema. Završio sam tada Osnovnu školu i za vreme leta radio kao sezonac u Vršačkoj Pivari. Sve pare što sam zaradio dao sam za kupovinu prvih bubnjeva, jer sam u mladalačkom ludilu rešio da sviranje gitare zamenim sa sviranjem bubnjeva, misleći da je to lakše ali sam se prevario. Možda je na to uticalo što su u Pivari radili (isto sezonski) Šimon Zoltan-Zoli i Abaza Slavko. Oni su se dogovorili da prave grupu, pa su mi predložili da kupim bubnjeve, što sam i prihvatio. Bubnjeve sam kupio u Pančevu od Neše Barona, koji je pored svirke bio i golman rukometnog kluba „Dinamo“. Platio sam ih 120 hiljada dinara, a u Pivari sam zaradio 135 hiljada. Ovo je naravno izazvalo ogorčenje mojih roditelja, jer su mislili da ću pare potrošiti na odeću ili šta drugo, ali sam ja to uradio na svoju ruku i čim sam primio pare seo u voz i otišao. Za tog Nešu mi je rekao brat od strica Bata, koji je kod njega stanovao. Kada smo kupili bubnjeve, zajedno do stanice smo ih odneli moj burazer Bata, Ratković (njegov cimer) i Neša Baron. Sreća da željeznička stanica Pančevo predgradje nije bila daleko a od stanice u Vršcu sam uzeo taksi. Mojima nisam odmah ni smeo da kažem, a kad sam rekao bila je velika vika i galama i srećom moja pokojna baba je smirila situaciju recima: Ako je dete radilo i zaradilo neka kupi šta hoće i tu je bio kraj. Ratkovića sam spomenuo, jer je on kasnije igrao fudbal za „Crvenu Zvezdu“ i pošto je sa mojim burazerom ostao veliki prijatelj, posle jedno šest godina za Groždjebal je došao na našu igranku. Rekao mi da odlično sviramo, jer je znao da kada sam bubnjeve kupio nisam još nigde ni svirao, niti počeo. U šali je kazao burazeru, vidiš da nismo za džaba nosili bubnjevena na ruke, ipak je Mića naučio da „lupa“. Pošto je on iz Dobrice, sredio nam je sledeće godine da tamo sviramo za „Preobraženje“ na seoskoj slavi. Prva sala u kojoj smo kao grupa vežbali bila je „Dom Zanatlija“, odmah pored kafane „Kestenov Hlad“, što može da posvedoči i moj kum (i školski drug Miroslav Radišić), jer je prisustvovao većini naših proba. Grupu smo činili: Abaza Slavko, Šimon Zoltan-Zoli, Dušan Popović-Duka ili Pop. Kasnije je došao Nefir Lazar-Crni Laza, koji je napustio grupu u kojoj je svirao u Domu Armije i prešao kod nas. Zvali smo se u početku „Andjeli“, i posle svake probe zaglavljivali u „Kestenjaku“. Ja onda nisam pio alkohol uopšte, Pop nije hteo da ostaje, jer je posle probe išao kući, a Laza, Zoli i Abaza su pili, ali ne preterano. U početku Pop je svirao gitaru i pevao, a ja sam bio za bubnjevima. Posle dolazi do zamene i ja prelazim da sviram bas gitaru. Dolaskom Laze dobijamo i malo bolje pojačalo, a za svirke po selima smo iznajmljivali čuvenog „Selmera“ od Duleta Gluvog. Kažem čuvenog, jer je onda u gradu bilo vrlo malo pojačala (imao ih je samo Branko Kukuruz, Kima, Baća i Dule Gluvi, a samo je Dule hteo da iznajmljuje. Mislim da u Vršcu ne postoji muzičar koji u to vreme nije bar jednom svirao na tom pojačalu. Pop je bio talentovan i gitarista i pevač, a kasnije je bio i odličan bubnjar. Gitaru je naučio od čika Ace njegovog oca, koji je svirao havajsku gitaru. Zoli je učio gitaru kod Nika Ane i malo išao u muzičku školu, koju nije završio. Abaza je bio samouk, a pošto je išao u Vojnu vazduhoplovnu školu, svirao je tamo sa pitomcima, a Laza najstariji od nas, je takođe išao malo u muzičku školu, ali je bio odličan gitarista i imao je izvanredan sluh. Posebno je kod njega bilo karakteristično što je znao da svira desetak narodnih kola i kada smo sa njim išli na tezge po selima nije bilo brige, jer je na seoskim slavama najvažnije u ono vreme bilo da znaš da sviraš kolce. Mnogo godina kasnije kad smo u Izbištu svirali sa „YU grupom“, publika je od njih tražila kolce, a Dragi Jelić je nas pitao da li sviramo i ako sviramo da im odsviramo, što smo i uradili. Kasnije, dok smo sedeli u bifeu ja ga upitah nije valjda da ne znate kolce, on se nasmejao i rekao ma znamo ali gde ćemo kao „YU grupa“ da pičimo kolo, to bi kod rokerske publike izazvalo razočarenje.

Prva svirka u toj postavi bila je u mom Potpornju iz dva razloga. Jedan je što smo se plašili da li smo dobro uvežbani, a drugi što sam ja odande rodnom i bili smo sigurni da neće niko da nas dira i fizički napada. Lepo je bilo, ali najveća zajebancija je u tome što su isto tražili kola, a Laza nije bio sa nama te večeri, a mi znali samo užičko kolo, što smo nekoliko puta i uradili kad u Sali primetih Branka Simića-Bracu, koji je harmonikaš i upitah da li mu je možda harmonika tu, i ako je tu, neka je donese da svira kola, jer mi znamo samo Užičko. On

je prihvatio, ali je najveći štos bio u tome što je starija publika tražila kola, a mladi muziku za igru, tako dok smo mi svirali sentiše mladež igrala a Braca sa harmonikom u drugom delu sale svira narodna kola. Stariji igraju svoju a mladi svoju igru, smešno ali istinito. Bilo je sa tom grupom jos dosta zanimljivih i lepih dogadjaja, trudili smo se, vežbali, svirali smo po selima gde se manje zaradjivalo ali nam to nije bilo uopšte bitno i to nije uticalo na nas, Kad smo svirali na primer u Vlajkovcu gurali smo instrumente na biciklima. Mene su zezali kad sam kupio bubnjeva da je bas bubanj jako veliki, a kasnije će veliki bas bubnjevi ponovo doći u modu, ali nam je on odlično služio, jer smo u njega mogli da stavimo oba pojačala, a u kofer stalke i sitnice tako da nam je prtljag bio jako mali. Sada mladi koji počinju da se bave muzikom odmah traže da sviraju na super opremi i ne mogu da shvate kako je bilo to u vreme sirotinje i nemastine. Na dva pojačala jednom od 25W, a drugom od 40W čuli smo se po selima vrlo dobro. I današnje velike grupe koje dolaze iz inostranstva sa hiljadama vati odvrnu taman tolko koliko im treba, a ne do daske. Vršačkim grupama je uvek problem predstavljao razglas za pevanje. Pojačala i ostala oprema se skrpila ali je razglas bio jako skup. Jedan od prvih ljudi koji su imali razglas je Toma Dautović koji je kupio uz posredstvo „Crvenih Koralja“. On je svirao u „Plavim zvezdama“, zatim u „Senkama“ i kao ostali menjao je grupe. Posle je ziveo u Bosni. Vratio se u Vršac i radio kao inspektor u MUP-u, sada je penzioner i dosta vremena provodi u vikendici na Dunavu u Staroj Palanci.

Svirke sa ovom grupom su trajale i mi smo se prvi setili, tj. setio se Nefir Laza da organizujemo igranke za osnovce. Igranke su se održavale subotom od pet do sedam uveče, a pristup su imali učenici od petog do osmog razreda Osnovne škole. Za divno čudo te igranke su uspele i odjednom je sala bila puna. Igrali su klinci uz zvuke naše muzike da je sve prstalo. I danas sretnem ljude, koji su onda bili deca, pa se negde uz piće prisetimo lepih divnih dana. Jedan od njih je i Pavlovic Dragan-Paja sa kojim se vidjam kod „Dragog“ u kafani i onda uz ostale priče i prisećanja davnih dogadjaja počnemo i o tome. Dom omladine se tek nakon desetak godina, posle toga, setio da napravi diskoteku za učenike Osnovnih škola.

Doček 1971 godine svirali smo u kulturnom društvu „Laza Nančić“ a proslavu je organizovalo preduzeće „Kluz“. Sala je bila prepuna, karte su se prodale u firmi, glavna premija bila je pečeno prase, a pre toga bila je organizovana i tombola. Sa nama je išao i moj školski drug Milan Trkulja, koji je kao član foto-kluba poneo aparat i to nam je dobro došlo. Naime, pošto je bio samo jedan utikač za struju u Sali gde smo se mi instalirali, a blic od aparata je samo tu mogao da se uključi, fotografisanje je moglo samo da se obavi u vreme pauze. Nova godina je praznik kada normalno svi hoće da imaju uspomenu, pa su pauze bile duze, jer je red za slikanje bio veliki. Kao što na svakom slavlju biva, časica po čašica i raja odjednom zatraži da sviramo narodnjake. Laza je znao da prati, ali ni Abaza ni Zoli nisu znali da pevaju, Spasao nas je Trkulja, koji je znao da peva pesmu „Mirjana“ od Tozovca i išlo je to nekoliko puta. Posle su pevalii neki gosti, koji su malo više popili i sve je bilo u redu do izvlačenja tombole. Naime, desilo se da dvojica izvuku isti broj i dobiju neku kapu, došlo je prvo do gurkanja, pa do udarca a onda se pridružuju još neki iz društva i jednog i drugog. Nastaje prava tuča i lom u kojoj je učestvovala cela Sala. Mića moj imenjaka, koji je radio na željeznici nokautirao je nekolicinu njih, a gužvu je rasčistio Zoran Tunja, koji je skočio na sto i dreknuo dosta evo stigla je policija. Tuča se završila, a najgore je prošao Dragan Tandi, koji je tuču i započeo. Slavlje se završilo, prase smo pojeli zajedno sa organizatorima dočeka, a piće su nam poklonili. Crni Laza je sutradan otvorio bife u Ljubljanskoj broj 3 gde smo svirali. On nije hteo da svira već je držao bife. Više je imao prihod od pića, što je prodao, nego mi. Odmah iza coška radila je kafana „Kod Velje“, pa je publika sa igranke odlazila tamo da trgne koju, a ovoga puta piće su imali na igranci i to po jevtinijoj ceni. Te večeri je došlo do svadje izmedju Zolija i Abaze i skoro da se potuku, a ja dok sam uhvatio Abazu da ne nasrne, puče sako, a ovaj se dade odmah u plač. On je uzeo sako od njegovog burazera Milana, bez pitanja, a sad ga još i pocepao. Rešenje smo našli što ga je Lazina mati, tetka Seja zakrpila u stvari, zašila šav i sve je bilo u redu. Tetka Seja je bila krojacica i to je bio najmanji problem da uradi.

Jos jedan dogadjaj vezano za ovu grupu ću opisati. Svirali smo u Parti za Božić, Zoli je bio u Zrenjaninu, pa smo otišli bez njega, On se vratio i kada je čuo, peške je dosao do Parte, po ciči zimi. Prepešaćio je 21

kilometar i stigao oko pola deset uveče, samo da bi svirao. Sa nama je na te svirke išla cela ekipa oko dvadesetak ljudi, naši drugari, koji su dolazili na igranke. U toku večeri smo se napili i napila se i jedna mala cura fufica iz Parte, koju su u selu svi jebavali, pa je pao dogovor da je i ovi naši odvedu i naprave redaljku. Kad se igranka završila Laza, Zoli i ja smo otišli u Stražu na stanicu pešice, a napolju je bio sneg od tridesetak santimetara i lupali kod otpravnika voza i on nam je otvorio. Seli smo u toplo, a čekaonica je bila hladna. Ekipa koja je išla sa nama čekala je da napravi redaljku ali je Pika Tošić, otpratio curu kući, ona ga pošto je bila sama pozvala unutra on udje, on udje, a ostali čekali u šancu da dodje i pozove i njih na jebačinu. Od redaljke nije ispalo ništa i oni dodjoše na stanicu besni, psovali su Piku i kovali planove, šta će da mu rade kad dodje. Mi smo iz tople otpravnikove sobe sve to posmatrali, Azem je zakucio i pitao upravnika, da li ima sekiru da iscepaju drva, ovaj im dade pa su cepali talpe od pruge koje su bile pored pruge. Nas nisu videli i kada se čekaonica zagrejala mi smo došli kod njih. Abaza je ostao u Parti kod nekog drugara, on je imao običaj da se uvek negde sprijatelji i ostane tamo, par dana posto ionako nigde nije radio. Mi iako smo sve znali, jer smo čuli šta je bilo, pitali smo kako je prošla jebačina, a oni su nam ponovo ispričali sve, a Laza dolije ulje na vatru i predloži im, kad se Pika pojavi da ga isteraju napolje da cepa drva. Predlog je prihvaćen i kada je Pika došao, Vule Fuksa izvadi šrafciiger natera Piku da se skine do pola i da ide da cepa drva. Ovaj nije, prvo, hteo već se uputio za Vršac, kao ide po miliciju, ali po onom snegu nije prošao ni 50 metara pa se vratio. Posvadjao se sa Lazom, dobio dva samara od Laze, ali Vule nije odustajao, tako da je ovaj do pola skinut, cepao drva jedno dvadeset minuta i onda je otpravnik voza ušao i rekao da ga primimo unutra, jer on može da zove telefonom miliciju i neće da odgovara ako Pika dobije zapaljenje pluća. Čim su čuli za miliciju naši da tko kažem pajtaši odmah su zvali Piku unutra, jer su svii od ranije imali manje više posla sa policijom. Sa našim pratiocima uvek je išao i neki momak Džida iz Uljme. Gde god smo svirali on je stizao, pre nas, a nisam znao ni kako se zove osim nadimka. Ne znam da li je još živ ili nije, ali je stalno visio sa nama i ako je živ voleo bi da ga vidim i da mu ovo pisanije dam.

Lajt šou smo mogli samo da vidimo kad neke grupe, da kažem saveznog značaja, dodju u grad, a para da ga neko kupi nije niko od nas imao. Prvi u gradu instalirali su ga „Dečaci sunca“, kada su svirali igranke preko od Radničkog bioskopa, ali su to bile obične sijalice u boji, koje su se palile i menjale na običnim prekidačima ručno, a napravili su ga sami učenici škole ZIŠ-a (Zanatsko-industrijske škole) koji su učili za radio mehaničare. I crni Laza se setio kako da napravi lajt-šou i to je i uradio. Na običnom gramofonu na mestu koje je predvidjeno da se okreće ploča stavio je dvadesetak ekserića i to povezao sa sijalicama, koje su se naizmenično palila jedna za drugom. To je dosta dobro radilo, a mana je bila što su sijalice često crkavale, jer su se palile i gasile na svakih par sekundi. Prvi u gradu opet je kupio Branko Kukuruz. I već na prvom uključenju mu je crko jedan reflektor, jer nismo znali kako i na kom principu radi. Posle Ljubljanske ulice prelazimo da sviramo u sali u ulici 29. novembra. To je bila sala mesne zajednice zvana „Plinovod“, a koristila je Omladinska organizacija iz „Čukur male“. Sala nije bila velika i kada u nju udje sto i nešto ljudi, bude krcata. Predsednik omladinskog ogranka bio je Mile Šerpa i on nam je odmah kada smo počeli sa svirkama dao pare i kupili smo još jedan mikrofona. Bile su to stvarno lepe igranke i svaki muzičar sa mnogo više volje svira kada ima publike, nego pred praznom salom. Tako se moja prva grupa skitarala i sviruckala po selima i salama mesnih zajednica u gradu, a na drugim mestima su se održavale igranke malo ozbiljnijeg karaktera kao sto su igranke u Domu Armije.

IGRANKE U DOMU JNA

Igranke koje su se održavale u Domu JNA, bile su sasvim drugačijeg karaktera od onih na kojima su svirali „Kristali“, „Dečaci sunca“, „Plave zvezde“, „Ineksi“, „Andjeli“ i ostale grupe. U Dom je mogao da udje samo ko je bio član Doma, svaka ulaznica imala je broj sedišta na kojem je posetioc sedeo, nisi mogao da udješ u farmerkama ili bilo kako obučen već si morao imati odelo i kravatu. Bifei su radili punom parom, nikakvih guzvi i tuča nije bilo, jer su se o redu brinuli vojnici, koji su u Vrscu služili vojni rok. Publika je bila starija, ozbiljnija i takva se muzika i svirala. Svirala se šlagerska muzika, stari zabavnjaci, a od novijih ili kako se onda

nazivali „bit“ stvari nije bilo ništa, niti su načelnik Doma i ljudi koji su rukovodili Domom to dozvoljavali. Grupa „Beps“ je solidno svirala i mogli su i oni da sviraju drugačiji repertoar, ali em, nisu novu muziku baš ni mnogo voleli, a i da su hteli da je sviraju nisu smeli. Što kažu mladi, tamo su igranke za gospodu i fino obučene ljude i nije to za nas. Sve se i to promenilo kasnije kada je za načelnika Doma došao čovek, koji je pre svega imao poslovnog duha i razumeo šta omladini treba i umesto uobičajenog protokola dozvolio da se pogase svetla, da se sklone stolovi i da to bude pravi skup mladih, a ne da podseća na hotelsku atmosferu sa konzumacijama. Prvi od grupa koji su svirali da tako kažem slobodniju muziku, bili su: Branko, Kima, Mile, Laza, Škrba Maca za bubnjevima i Mirko Ilijin, koji je ugovorio svirku i pevao. Imali su lep repertoar i pošto je Vršac mali grad Dom se iznenada napunio i to je premašilo sva očekivanja.

SVIRKE U VRŠCU I DOGADJANJA PRE DOMA ARMIIJE

Već sam rekao da su „Kristali“ bili neprikosnovena grupa u gradu. Manje grupe u toku njihovog vladanja da kažem vršačkom scenom nisu imale šanse. Svirali su svuda, školske kvizove, proslave matura i naravno igranke i po selima što sam već napomenuo. Glavni organizator svega bio je Dušan Stojisavljević (Dule Gluvi). Poznao je šefove mesnih zajednica, a oni su bili glavni za izdavanje Sala, jer su bile u njihovom nadležstvu. Manje grupe su radile i čekale, što se kaže, svoju šansu. Prva grupa koja je „Kristalima“ preuzela publiku bili su „Dečaci sunca“. To je bila mlada grupa koja je skidala nove hitove i bilo ih je zaista mnogo u sastavu: Zlatko Kapetanović (pevač), Mile Vuletic (pevač), Gaša Pavlović (bas gitara), Milan Jančić /Škrba Maca/ (bubnjevi), Lapadat Dorel (solo gitara), Iva Lilin (solo gitara), a u grupi su svirali i stariji asovi: Kima, Baća Narandžić, Dule Gluvi, Branko Kukuruz, Crni Laza i možda sam nekog i zaboravio. Problem su opet bila pojačala. Branko je imao pojačala i automatski i mesto u grupi. Kada su počeli da sviraju omladina automatski prelazi na njihove igranke, a „Kristali“ ostaju bez publike. Dule sredjuje da ih izbace iz Sale i oni vraćaju publiku, samo dok „Dečaci“ ne pronadju novu salu. Izbacuju ih ponovo, ovi prelaze u salu škole ZIŠ-a, a ovi im kroz prozorče ubacuju amonijak, tako da je podrum jedno tri meseca smrdio na pokvarena jaja. Amonijak je ubacio Đurica Rakojević /Đuka/ (rvač), ali ni to nije pomoglo, jer „Dečaci“ prelaze u salu Saveza boraca i nastavljaju da rade punom parom. Jednostavno bilo je to njihovo vreme. U isto vreme bilo je muzičara koji su radili i red je da ih pomenem, svirali su: Zozi (bubnjar), Vitko Kovačević (gitara), Baća Marović (ritam gitara i jako dobar pevač). Kulišić Slobodan, Bata Saki, koji danas živi u Novom Sadu, a i sin i ćerka Želimir i Višnja se uspešno bave muzikom i imaju snimljene ploče. I Saki je pevao zabavnjake, ali se sada prebacio na starogradske repertoar, često gostuje na TV Novi Sad, bili su tu još Čeja, Pura, Nazarček, Toma Dautović. Kroz „Kristale“ su prodefilovali razni muzičari: Ilija Grubić Kiridžija (bubnjar), Bata Kaurma (bubnjar), Slavko Narančić (bas gitara), Slobodan Narančić Baća (bas gitara), Aca Glavonja, Ćulibrk, Srbu Marinel, Nelu, Kima, Miladin, Toma Dautović, Dorel, Emil Bugarski, Milan Vukosavljević Vuk i još ko zna ko... I ja sam nastupao u „Kristalima“, neko vreme. Poenta je bila u tome, kad god Dule Gluvi ugovori teozu i on nastupa, grupa se zvala „Kristali“. Čak smo imali i plakate na kojima je pisalo:

I BITLSI DA SU ZNALI, SVIRALI BI KO KRISTALI
GRUPA „KRISTALI“ VRŠAC
(SVE OD KOLA PA DO ROKENROLA)

Ostali vršački muzičari, čim su videli plakate, odmah su komentarisali, „Bitlsi da su čuli kako sviraju Kristali od smeha bi se upišali.“ Dule Gluvi je ugovarao poslove, pošto je on u hladnjači radio na komercijalnim poslovima, tako da je imao iskustva. Imali su i „Kristali“ svoje planove i nadanja da će isplivati na vrh Jugoslovenske scene ali nisu uspeli u tome. Svi mi, koji smo se bavili muzikom nadali smo se da ćemo jednog dana isplivati i postati poznati, slavni, ali nažalost ne zavisi to samo od kvaliteta svirke već od mnogo bitnijih faktora, a to je da imaš poznanstvo i vezu da bi najpre nešto snimio, pa vezu na radiju, da bi se to čulo, a za sve to je bio potreban novac, koji nijedna grupa u Vršcu nije imala.

Prvi disko-klub u Vršcu otvorio je Nikica Petrović (instruktor vožnje) u Sali Mesne zajednice, kod Male crkve. Po ugledu na Beogradjane, raja odmah odlazi tamo... Igranke sa živom svirkom ostaju bez posetilaca.

Igranke u Domu Armije bivaju sve posećenije, a mi smo još malo tezarili po selima, onda Laza odlazi u vojsku, ostavlja nama pojačalo i gitaru, Abaza odlazi iz Vršca i od naše grupe ostajemo samo Zoli i ja. Pridružuje nam se Ivica Kalnak i osnivamo grupu „Plamen“. Prvo smo se zvali grupa „Veritas“, a onda pred gitarijadu menjamo ime. Vežbali smo i dalje u Sali kod „kestenjaka“, a kada u grupu dolazi Zlatko Kapetanović, prelazimo da vežbamo u Domu omladine. Tako je grupa „Plamen“ sada svirala u sledećem sastavu: Ivan Kalnak (solo gitara), Zlatko Kapetanović (vokal i ritam gitara), Šimon Zoltan Zoli (bas gitara), Vesna Češnjegar (vokal) i Ljilja Češnjegar (vokal) i Miodrag Kanački Mića (bubnjevi).

Vežbali smo i sasvim solidno zvučali, jer je Zlatko odličan pevač, Vesna je takodje bila odlična, njena sestra Ljilja je malo slabije pevala prateće vokale, a i Zoli je pevao. U grupi samo Ivica i ja nismo bili pevači. Spremali smo se za nastup na gitarijadi, koja se željno iščekivala, a organizovao ju je Dom Omladine. Bilo je jako bitno učestvovati i svaka grupa je krila šta sprema da svira. Maltene, to je bilo, kao Vršački Vudstok, jer se u našem gradu nije dugo održala gitarijada. Održane su dve u vreme dok sam ja bio klinac i to u fiskulturnoj Sali gimnastičkog kluba „Partizan“ u Osnovnoj školi „Vuk Karadžić. Muzičari su se marljivo spremali i vežbali, jer je tu bilo važno kakav ćeš utisak da ostaviš, jer ne znaš kakva će sve konkurencija biti i ko će učestvovati. Gitarijada se održala u septembru 1972. godine, a učešće je uzelo osam grupa iz Vršca i okoline. Prema pravilniku svaka grupa je imala 9 minuta na raspolaganju, a mogla je da izvede samo tri kompozicije. Nabrojaću sve grupe učesnike te prve gitarijade koja se željno očekivala u našem gradu u kojem je bilo više grupa, ali su samo „Kaktusi“ svirali redovne igranke u Domu Armije, dok su ostali svirali i tezarili po selima. Pre „Kaktusa“ u Domu Armije su svirali „Kristali“, koji su se isto tako menjali svaki čas. Bio je tu i Kiridžija za bubnjevima, Emil Bugarski, Dorel, Lapadat, Baća i naravno neizbežni Dule Gluvi. Oni su posle letnje pauze svirali umesto grupe u kojoj su bili: Branko, Mile, Škrba, Laza, Kima i Mirko Ilijin. Imali su dobro ozvučenje i lepo su zvučali. Jednom prilikom smo kao gosti večeri svirali Abaza, Zoli i ja i ponovila se stara priča oko razglasa. Baća je tvrdio da za vreme pauze, treba da se ohladi mašina od razglasa, pa smo pevali na Duletovog „Selmera“. Dobro smo prošli s obzirom da je publika čula nešto novo u odnosu na ustaljeni repertoar koji su imali „Kristali“ a i Sala nije toliko velika da se nije moglo čuti, samo što je ton sa razglasa za pevanje kvalitetniji. Te priče su i ranije bile poznate, još iz Sale preko od Radničkog bioskopa. Puste neku grupu da gostuje, a nagovore njihovu „raju“ da zviždi gostujućoj grupi. Jednim je i sam Baća Narančić sakriven iza stuba vikao: „Nemate pojma! Silazite dole, hoćemo „Kristale“! Šta da se radi, kad su nam naravi takve. „Kristali“ su za Novu godinu tržali veliki iznos, a načelnik Doma Ivan Vrščaj (Čapin teča) uvežbavao je grupu sastavljenu od vojnika, koji su u Vršcu bili na odsluženju vojnog roka, pojačani sa Brankom, Miletom, Čapom i Popom, kao bubnjarem. Dan-dva pred sam doček, načelnik im je saopštio da ima novu grupu i da mu njihove usluge više nisu potrebne. Nizak udarac nema šta, ali s obzirom koliko su puta i „Kristali“ sami zajebali druge nije ni šteta.

G I T A R I J A D A u DOMU OMLADINE 1972. godine.

Došao je najzad i taj dugo očekivani dan gitarijade, koju su više čekali sami muzičari, nego publika. Prijavilo se desetak sastava ali je žiri odabrao sedam. Nabrojaću ih po mestima koja su zauzeli.

1. EL MAYO
2. KAKTUSI
3. LED PEPELIN
4. PLAMEN
5. ĐUS-PAVLIŠ
6. MLADI-LOKVE
7. PUT U SREDIŠTE ZEMLJE

Prvo mesto zauzela je grupa „El Mayo“ u kojoj su svirali: Vuk, Emil i Škrba i ja lično mislim da su ga i zaslužili. Svirali su stil koji do tada u Vršcu niko nije svirao.

„Kaktusi“ su bili drugii sećam se da je Branko digao celu frku na žiri, jer je očekivao da će oni osvojiti prvo mesto. Svirali su u sastavu: Čapa (gitara), Lambert (orgulje), Mile (vokal), Branko Kukuruz (bas gitara) i Pop (bubnjevi).

„Led pepelin“ u sastavu: Branislav Lazin (gitara), Neca (bas gitara), Švejk (vokal), Ronji (orgulje) i Đoša (bubnjevi). Nastupili su dobro uvežbani i osvojili treće mesto.

„Plamen“ naša grupa, osvojila je četvrto mesto, a nastupili smo posle grupe „El Mayo“, koja je daleko najbolje svirala, a Zoli je od Emila pozajmio bas gitaru, koju je Emil raštimovao, tako da je Zoli, prvu stvar, svirao skroz raštimovan. Bili smo zadovoljni, jer nismo mnogo ni bili uvežbani.

„Đus“ iz Pavliša, bili su peti, a u ekipi su bili tgrojka: Rile (bas gitara), Dragan (gitara i vokal) i Trnja (bubnjevi).

„Mladi“ iz Lokava bili su šesti, ali njihova imena ne znam, jer sam ih onda video i nikada više.

„Put u središte zemlje“ zauzeli su sedmo mesto, a u grupi su svirali: Lane Grujić (gitara i vokal), Blagoje Stajić Cole (bas gitara) i Ivan Kostić (bubnjevi).

Ovo je bio jedan od prvih nastupa grupe Coleta Stajića, koji su ovoga puta loše prošli, a vremenom će postati jedni od najboljih muzičara u okolini.

Odmah posle Gitarijade u Vršcu su osvanule plakate na kojima je pisalo da grupa „Led pepelin“ svira igranke u Sali Mesne zajednice u ulici Miloša Obilica, i naravno, pisalo je da su osvojili treće mesto na gitarijadi. Na žalost osim njihovih prijatelja nije bilo posete. Što se muzičara ove grupe tiče Branislav Lazin-Brana Santana, bio je vodja. Brana je uporan čovek i kada nešto reši to i ostvari, a tako je bilo i sa sviranjem gitare. Skidao je stvari što se kaže od „a“ do „š“, tačno onako kako je na ploči odsvirano. Sećam se dok smo svirali u Domu Armije, kada je Čapi pokazivao neke stvari kako se sviraju. Čapa je prihvatio i pitao da li to stvarno tako ide i kao nemoj ja da proverim, te nije imao vremena te ovo te ono ali je Brana brzo skidao stvari i što je najbitnije tačno. Postoji jedna priča kada je Crni Laza rekao da idemo da sviramo u Partu na slavu, a Brana otišao biciklom i uplatio Salu i rezervisao da bi oni svirali i čim se vratio sa potvrdom o uplati došao kod Laze i pobeđnički rekao da je on ugovorio i da će oni da sviraju. Toliko je bila želja za nastupima, otišli su odsvirali i bilo je desetak ljudi iz sela, jer Slava onda nije ni bila i niko nije ni znao da oni nastupaju. Uglavnom sve u svemu dobar gitarista i šteta što se ne bavi aktivno. U to vreme, kod nas, nije ni bilo ploča u kupovini, ali je Brana bio i tu među onima retkim vršćanima, koji su imali svoje kolekcije /stanih i domaćih/ ploča (kao što su: Bora Dakić, Milan Korać, Miroslav Radišić,...). Pozajmio je Crnom Lazi, kada je došao da ih uzme, Laza mu kaže da su ploče kod Zolija. Brana ode kod Zolija da traži ploče o kojima ovaj nije imao pojma, jer nisu bile kod njega. Brana pripreti ispred Zolijevog oca da će da ide da prijavi u miliciju ako mu ovaj ne vrati. Posle jedno pola sata kod Laze utrčava Zoli i ispriča šta se desilo, a Laza mu kaže da se ništa ne boji, milicija će da dodje kod njega, on neka tvrdi da ploče nisu kod njega kao što i nisu bile, onda će da te odvedu opale tinekoliko šamara, a posle ćemo da podelimo ploče. Zoli je po prirodi bio miran čovek i kada je čuo Lazin plan usro se od straha, nije ukapirao zajebanciju, u tom se ponovo vrati Brana i Laza mu dade njegove ploče. Bilo je još mnogo raznih šala i zajebancija u toku naših muzičkih dana ali ne mogu sve da ih nabrajam.

Dom omladine kao ustanova za mlade nije učinio, ama baš, ništa radi unapredjenja mladih grupa u Vršcu. Znali su samo da prilikom dodele Štafete mladosti, povodim Titovog rodjendana, pronadju grupe, hor i recitatore i na gradskom trgu održe priredbu za javnost i za gradjanstvo, a zasluge za to pripale su njima, a ne ljudima koji su program izvodili. O honorarima se nije smelo ni pitati, jer bi odmah rekli sram te bilo Titov rodjendan, cela država nosi štafetu mladosti, a ti tražiš pare, ne ide to. Ispao bi maltene državni neprijatelj da si tražio honorar. Dom omladine se izdržavao od prihoda, koje im je donosio disko-klub, koji su otvorili u podrumu i koji se popularno zvao „rupa“. Disko im je dobro radio a ostale manifestacije skoro da nisu bile organizovane. Od sekcija imali su izvidjače, foto-kino klub, muzičku omladinu (koja ništa nije ni radila). Te sekcije su radile odvojeno i kada bi neka nešto postigla uvek se pripisivalo rukovodstvu Doma. Bio sam jedno vreme i član foto-kluba i znam da su kada je nešto trebalo da se kupi, maltene, sto puta molili Upravu da odobri, a o krupnijim stvarima nije bilo ni govora. Problem je što toliko godina oni isto rade kao i pre. Doduše, kupili su neko novo ozvučenje, koje sada maltene ne vredi ništa, jer su zvučnici produvali i krče. Što se muzike tiče stanje se znatno bilo popravilo kada je predsednik bio Buda Babić, čovek koji je bio vredan da organizuje svirke i uvek se nešto događalo. Bilo je svirke a i danas vidim da dolaze grupe ali su to grupice na početku karijere koje slabo sviraju, još su početnici i Domu je lako da ih dovede, jer takvi muzičari i ne traže mnogo, a i oni nemaju da im plate, jer pare zaradjene od disko kluba troše se na nešto drugo. I ferijalni savez je svojevremeno radio dobro, organizovao je putovanja koja su se plaćala nešto jevtinije ali si mogao da obidješ celu bivšu Jugoslaviju za malo para. Mi smo i dalje vežbali u Domu, a tezgari smo po selima, ali smo na sela išli bez Vesne i Ljilje, jer su one bile devojke i nije za njih bilo da se lomataju sa nama i putuju po selima. Vesna je inače bila Ivicina devojka i mogla je da ide sa nama, jer su njeni roditelji znali za njihovu vezu, ali budući da znamo šta se sve događa po Slavama mi smo insistirali da ne idu sa nama. Sva sela u okolini su imala kao što sam rekao po dve Slave osim Dužina, koje nije imalo nijednu. Rade Tasić, učenik, koji je stanovao u internatu, rešio je da u Dužinama napravi Omladinsku slavu. On je odande i nije mu bilo teško da to uradi. Na toj prvoj slavi smo svirali mi, što je mene naročito radovalo, jer sam iz tog mesta imao pet drugarica, koje su išle sa mnom u razred u Ekonomskoj školi. Dužine su malo selo i nisu imali Salu za igranku, već se ona održala u školskoj učionici. Skupilo se preko sto ljudi i maltene su bili pripijeni jedno uz drugo, stalo se nekako. Klupe i inventar bile su izbačene u dvorište, tako da je bilo i prostora za igru. Dužinčani su nas izvanredno dočekali, spremili nam po običaju klopnu, našli mesta za spavanje ali smo mi odustali da idemo na spavanje pošto su sa nama ostale neke cure iz Miletićeva. Predsednik omladinske organizacije bio je Dane Mandić i on je zaključao po završetku vrata od škole da nas ne bi niko uznemiravao i smetao ali je jedan pripit policajac u civilu lupao jako na vrata i na silu hteo da udje u učionicu. Dane mu je otvorio i rekao da ne može da udje, a ovaj mu lupi dva šamara. Dane nije hteo da se raspravlja, jer je video da je ovaj jako pijan, ali je neko otrčao do kafane i rekao Gusanu Danetovom rodjenom bratu, šta se dogodilo i ovaj dodje i tada nastaje tuča kakve sam vidjao samo u filmovima. Još je gora stvar bila što je Gusan trebao da venča tog istog policajca. Prvo je policajac udario Gusana, a ovaj mu vrati i jednim udarcem ga svali na zemlju. Ovaj se pridiže i izvadi pištolj, Gusan ga šutne i oduze mu pištolj i tek onda je počeo da ga udara sve jače i jače i nogama i rukama, a kad je video da se ovaj onesvestio natovario ga je na ledja i odneo do kuće i ostavio pred vrata, a pištolj mu je vratio sutradan. Inače Gusan je bio strah i trpet za okolinu. Nije bio siledžija, ali kad se neko zakačio sa njim po običaju izvlačio je deblji kraj. Jednom su se on i Duge Begenišić, u Plandištu u kafani potukli sa njim desetak i palo je nekoliko nokauta. Plandištanci dok su se organizovali ova dvojica su se dala u bežaniju, jer su se držali one narodne da je selo jače od svatova. Iste godine Dužine je uvelo Socijalističku slavu i ona se održavala 29. i 30. oktobra svake godine i jedno je od retkih sela koje i dan danas slavi. To valjda nadoknadjuju one silne godine što nisu slavili. Naravno da smo mi svirali godinama tamo, jer sam ja poznavao sve omladince, pa su nas zato i zvali. Za Socijalističku proslavu organizovali su izbor za mis večeri, a žiri je bila naša grupa. Nije tu bilo prijavljivanja, kao što je običaj, kada se bira mis već su Zlatko i Zoli išli kroz salu i odabrali devojku koja je po njihovom mišljenju bila najlepša. Pobedila je Mira Davidovski, devojka koja je išla sa mnom u razred, i stvarno mi je bilo drago, jer je ona stvarno lepa, dobra i simpatična devojka. Svirali smo tako i tezgari, dok ja nisam prešao u Dom JNA da

sviram, umesto Popa, koji je otišao na odsluženje vojnog roka u Ajdovščinu. Januara sam počeo, a pre toga sam doček Nove godina svirao u Jasenovu i to u sastavu sa braćom Stajić, Perom i Coletom i Lanetom Grujićem. Odličan doček je bio ali je na kraju začinjen opštom tučom. Valjda je to običaj da kad god je veća slava ili neki doček do tuče mora da dodje, što se i desilo već sledeće godine, kada smo svirali Slavu kod njih.

POČETAK SVIRKE U DOMU ARMIIJE

U Domu JNA sam počeo da sviram januara 1973. godine, umesto Popa, koji je otišao u vojsku. Njegova oproštajna svirka u Domu i moj prvi nastup bio je što smo istovremeno svirali obojica sa dva kompleta bubnjeva. U svetu su grupe radile sa dva bubnjara, a kod nas nisu. Kod nas je to pre neku godinu uradila grupa „SMAK“ gde je Kepa uveo u grupu svog sina, kao drugog bubnjara, Meni je ovo dobro došlo, jer je lakše da ovu prvu igranku odsviram, što bi se reklo u dublu sa Popom, nego sam. Prilikom izbora zamene za Popa bilo je dileme da li da uzmu Škrba Macu ili mene. Branko je imao dosta loših iskustava sa Škrbom, jer je ovaj znao da napusti grupu i ode što se kaže za pet banki više i on i Mile šef su bili da ja dodjem kao mladji u grupu, Lambert se nije mešao, a kako sam čuo jedini Čapa je bio protiv da ja dodjem u grupu ali su i pored toga što mu je načelnik teča, ipak primil imene. Sećam se da je Branko uveče došao kod mene i rekao da je našao bubnjeve da kupim od Ace Glavonje. I moj čale pokojni je bio kući a ja sam rekao da mi ne trebaju, jer imam bubnjeve a Branko kaže imaš ali ne možeš na tim starudijama da sviraš u Domu sa nama. Ja sam se zabezeknuo i onda je on objasnio mom ocu da ću solidno zaradivati, da to neće uticati na moj uspeh u školi, rekao je da je i Mile još djak i šta sve još ne znam ni sam i uglavnom uzeli smo taksi, otišli do Acinog oca koji nas je odveo u Vatin po bubnjeve, jer su tamo bili u kući Acinog tasta. Ja sam svoje stare odmah prodao bubnjaru, koji je svirao u kafani „Đerdap“ a Miša Stošović je kupio od njega. Hteo je Miša da kupi moje ali su mu bili skuplji, a za početak su mu bili dobri i ovi što je kupio. Bubnjevi su bili marke „Amati“, plave boje, očuvani i to su bili prvi bubnjevi, koje sam imao na kojima se moglo sasvim solidno svirati. Igranke i Domu su bile nešto drugo i morao se poštovati red „vožnje“, kako smo ga mi zvali. Moralo je da se počne tačno u osam sati uveče, svira se i za tri sata svirke imali smo dve pauze i nismo smeli ni minut posle jedanaest uveče da sviramo, jer je samo jedan zid delio Salu Doma od stana u kome je stanovao Boža Torbarov, i ako bi se samo dva minuta produžilo on se pojavljivao na vratima i nastajala bi svadja i galama, pa se on sutradan žalio načelniku. Čapa je najviše voleo da produži, a dobro je znao da će ovaj da dodje i to u pidžami i da psuje a i ono malo publike što još nije otišlo kući volelo je da gleda svadju i tu zajebanciju. Posle svirke zna se; Odlazak u kafanu „Kod Dragog“. Kafana je zvanično trebala da radi do ponoći, ali pošto je uvek bilo gostiju ostajalo se i do jedan po ponoći. U kafani su se skupljali dosta mladi gosti, a bilo je i starijih koji su dolazili na večeru, jer je hrana bila zaista izvrsna a pogotovo je bila odlična kaurma koja nije bila skupa i koju su mladi obilato trošili. Bila je kafana stvarno za primer ali danas kao i ostale kafane nema gostiju i Peca, čika Dragijev sin je izdao u zakup, jer mu se ne isplati da se bakće za sitne pare koje i od najma može da zaradi isto kao i da je on drži. Obavezno svraćam i dan-danas, mada ne pijem alkohol, ali sednem popijem nešto bezalkoholno i popričam sa gostima koji se tu nadju. To ti je stvar navike, kad godinama ideš na neko mesto same te noge ponesu tamo. Iako su bile letnje pauze u Domu Armije mi smo dobijali instrumente iz Doma i svirali po okolnim mestima. Predsednik omladine u Potpornju bio je Radomir Lazin ili Rade Krc, koji nas je dovodio tamo. On je jedan od zaslužnijih ljudi koji su vodili računa kako da se omladina zabavlja. Bili su tu još Dragiša Lazin, Dobrivoje Subić Beli, Stojan Stanisavljev Čile, Milan Kockar i ostali da ne nabrajam sve, ali su se zaista fer ponašali i srdačno nas dočekivali.

SVIRKA U JASENOVU

U Jasenovu, seoska slava bila je Uskrs. Glavni dan slave padao je u ponedeljak i oni su sa nama ugovorili da dodjemo u ponedeljak i utorak a u subotu i nedelju, pošto mi nismo mogli, angažovali su grupu iz Bele Crkve. Problem je bio što su ih angažovali za sva četiri dana, a onda ih u nedelju uveče isplatili i rekli da u ponedeljak i utorak ne dolaze, jer su našli grupu iz Vršca, to jest nas. Skupilo se zaista mnogo ljudi te večeri, jer je Jasenovo najveće selo u opštini Bela Crkva i tako je to i najveća slava pa je normalno da grupa iz Bele Crkve popizdi i nagovori mangupe da nas napadnu fizički i istuku. Ja sam došao kolima u društvu školskih drugara Slobodana Milovanovića Cobe, Miše Obradovića i Siniše Paunovića i taman smo stigli kada je igranka trebalo da počne. Svirali smo u prekrcatoj Sali i za vreme

pauze, kada sam sišao sa bine u onoj gužvi pridje mi jedan i zamahne da me udari, ja sam se sagnuo i on udari Cobu, koji je bio iza mene: A ja se dadoh u beg, pa brzo nazad na binu i taman da se popnem, povuku me dole i počnu da me udaraju. Jasenovčani kada su videli šta se dešava, skoče da me brane i nastaje opšta tuča, koja je zahvatila čitavu salu. Jedan od posetioca zataražio je da mu dodam sako, ja sam ga dodao a on izvadi pištolj, koji su mu Jasenovčani oteli i dobro ga istamburali. Došla je i policija koja je gužvu rasčistila i oterala vinovnike tuče iz sela. Kasnije su se Belocrkvani svetili tako što su čekali i napadali djake iz Jasenova, koji su išli u Belu Crkvu u školu.

Grupa je ponovo učestvovala na Gitarijadama i pobjeđivali smo. Na gitarijadi u Domu omladine ubedljivo smo pobjedili, a 1974. godine organizovana je Gitarijada povodom Dana mladosti, koja se održala na gradskom trgu ispred zgrade Skupštine opštine. Pošto Dom omladine nije imao svoju opremu za svirku pozajmljivali su je od Doma JNA. Kada su došli na dogovor, načelnik im je obećao opremu, ali je rekao da za bubnjeve pitaju mene, jer su bubnjevi bili moje vlasništvo. Ja sam im rekao da neću dati bubnjeve, jer su bili tek kupljeni, par meseci ranije, ali oni to nisu ozbiljno shvatili. Mi smo prvi nastupili i ja odmah posle nastupa počeo sam da pakujem bubnjeve i tu nastaje haos. Čak je i voditelj rekao da ja nisam dobar omladinac, jer ne dam bubnjeve, a manifestacija je u čast rođendaba predsednika Tita. Rekao sam da bi bubnjeve dao samo da je rođendan moje babe, koja mi je dala pare da odem u Italiju i kupim bubnjeve. Rešenje se pronašlo, što su pored bine bili bubnjevi, čiji su vlasnici bila braća Pajnici, koji su isto imali grupu i Gitarijada je nastavljena. Završilo se tako što su Pajnicima bubnjevi bili polupani i. Dom omladine im nikada nije nadoknadio nastalu štetu. Ja sam im dao stare plastike, koje sam imao od prošlih bubnjeva, a bubnjeve nisam dao iz razloga što sam čuo da spremaju da mi polupaju plastike, ali su zbog toga što su ostali kratkih rukava bubnjari iskalili bes na ovim drugim bubnjevima. Inače bubnjeve marke „Arai“ kupio sam u Trstu u januaru i pare za put i kupovinu dala mi je pokojna baba Milica iz Kikinde, majka moje matere. Otišao sam u Trst, ali sam pre toga morao da idem da se učlanim u Udruženje muzičara da bih dobio potvrdu da se bavim muzikom, bez koje ne bi ni mogao da uvezem bubnjeve. Učlanio sam se baš u Udruženje muzičara u Kikindi, jer mi nije bilo daleko, a tamo sam imao i familiju, kod koje sam mogao da prenoćim i ostanem par dana. U Trst sam stigao u pet ujutro i jedva čekao da dodje osam sati da nadjem radnje u kojima se prodaju instrumenti i obavim kupovinu. Branko mi je dao adrese, jer je on tamo već kupovao i nije ih bilo teško pronaći, mada je Trst veliki i lep trgovinski grad u Italiji. Kada sam kretao imao sam nameru da kupim italijanske bubnjeve marke „Hoolivod“, ali su mi se ovi više svideli, jer su imali gore dva timpana, tako da sam prvi u našem gradu imao bubnjeve sa pet polja, dve činele i kontrom. Bubnjeve sam izabrao, platio i gazda radnje me je pitao da li ću da ih nosim ili da mi pošalju poštom. Rekao sam da mi pošalju poštom i od papira dobio samo račun i ništa više. Kada sam se vratio drugari me pitali gde su mi novi bubnjevi, jer su na bini bili stari bubnjevi, koje sam pozajmio od bubnjara Jovice, koji je svirao u „Bepsima“. Rekao sam da će stići poštom. Posle pet dana bubnjevi su stigli i zajedno sa Lambertom otišao sam na carinjenje. Lambert je išao sa mnom, jer je njegova majka radila kao blagajnica na carini, a carinik je bio Čiča, koji je dolazio svakoga dana na bilijar u Dom armije. Pitao me je koliko sam ih platio, ja sam rekao manju cenu, a onda nas je on odveo u kancelariju i pokazao knjigu i prospekte sa cenama sve muzičke opreme i rekao da pošto i on dolazi u Dom na bilijar da će odrediti minimalnu cenu, koju može, a i kazao je da sam mu ja komšija. Ja ga upitam kako i gde on stanuje, a on kaže u Fruškogorskoj ukoso od tvoje devojke, kod koje dolaziš svaki dan. Kada sam otvarao da vidimo bubnjeve on izvadi metlice od bubnjeva i počne kao da čisti uniformu i upita da li bi mu prodao, jer mu se svidjaju. Ja mu ih poklonim, jer su one za džez, koji mi nismo svirali i nisu mi bile potrebne. Napolju je bio sneg, a Lambert i ja smo odgurali bubnjeve na biciklu do moje kuće i tek tada je bilo malo muke, jer su bubnjevi bili raspakovani i ubačeni jedan u drugi, plastike su skinite i zapakovane posebno, činele i stalci isto tako lepo spakovani i sve je to stalo u jednu veliku kutiju. Stvarno su dobri i profesionalni

trgovci i znaju svoj posao, jer su to ljudi koji su snabdevali Jugoslovenske muzičare, jer im je Trst bio i najbliži i najjeftiniji grad za nabavku opreme. Retko su onda muzičari išli za London ili Nemačku, jer su u tim zemljama instrumenti i skuplji, a i sam put je bio duplo, možda i tri puta skuplji. Ovo sa pričom o prospektima koje nam je pokazao carinik Čiča naveo sam, jer ima dosta muzičara koji su pričali kako su zajebali carinike, jer oni nemaju navodno pojma o cenama mogu da im kažem da su obični lažovi, jer je carina imala sve što se uvozilo ko na dlanu. Sve cene i koliko u svakoj zemlji taj proizvod košta. Sa Lambertom sam imao jedan doživljaj koji nas nije umalo koštao života. Naime, ja sam došao u salu Doma oko šest uveče, a tamo je bio Lambert, koji je uključio pojačalo i svirao gitaru. Ja sam uzeo bas gitaru, uključio se i počeo da ga pratim i onda smo hteli da zamenimo gitare, a pošto pojačala nisu imala uzemljenje napravili smo spoj. Struja je počela da nas trese, maltene „Igrali“ smo po bini i kada smo stigli do kraja bine u vazduhu smo se razdvojili i pali dole. Lambertu je struja malo spržila ruku, vrat od gitare napukao ali da nismo bili na bini da smo bili na ravnom prostoru, ne bi smo se razdvojili i sigurno bi stradali. Tako je u Nišu na koncertu Mikija Jevremovića poginuo gitarista grupe „San“, Predrag Jovičić, kada je napravio spoj. Pevao je prateće vokale, a ozvučenje i pojačalo nisu bili uzemljeni. Napravio je kratak spoj i tako i poginuo. Te 1974. i sledeće 75. godine sve škole slavile su maturalne večeri u Domu JNA. Bile su to lepe svirke i to su slavljenicima večeri koje će se sećati čitavog života. Završavaju se škole, kreće se praktično u novi život, neki će se odmah zaposliti, neki nastaviti da studiraju i okupljaće se zavisno od toga kako se dogovore svakih pet ili deset godina nakon mature. Lepa su to okupljanja, evociraju se uspomene, sećanja na školske ljubavi, mnogi koji su otišli iz Vršca dodju za to veče i posle ko zna kad će opet doći. Svirali smo i takve maturalne i stvarno je bilo divno videti kako se stara drugarstva nikada ne zaboravljaju. U Sali je dozvoljeno da pogasimo svetla. Lajt-šou je radio, a i počinje da dolazi i do prvih tuča i incidenata... Jednom su na letnjoj bini su pronadjene ženske gaćice, i to je prelilo čašu. Odjednom je stiglo naredjenje da se igranke više ne održavaju. Otišli smo u Salu preko od Radničkog, ali to nije bilo to. Bilo je letnje vreme i nije bila publika kao u Domu armije i mi polako posustajemo, i prestajemo sa svirkom u originalnoj postavi kao grupa „ZUM“. Sve vreme sa nama u sastavu je bio i Ivica Kalnak, koji nije tražio nikakvu nadoknadu za svoju svirku. On je bio, a i danas posle toliko godina je ostao veliki fan „YU grupe“. Pratio je njihov rad od samog početka i znao je sve njihove stvari da svira. Pošto smo mi svirali njihove stvari, a Branka je mrzelo da uči bas deonice u originalu, Ivica je svirao bas gitaru a svake večeri gostovala je i Vesna Češnjevar, koja je izvanredno pevala sa Miletom u duetu. Svirali smo i kvizove izmedju Srednjih škola. Takmičenja su se održavala u Pozorištu „Sterija“. Bile su to priredbe po ugledu na kvizove sa televizije. Pošto je to bilo u saradnji sa Vojskom uz svaku ekipu neke od škola bio je i po jedan vojnik. Bile su to lepe večeri, urnebesna navijanja djaka, a takmičilo se u znanju, recitovanju i pevanju. Svaka škola imala je tri pevača koje smo mi pratili. Dolazili su i poznati glumci, kao gosti večeri, a jedan od njih je bio Miša Janketić, koji je odigrao neki jako dobar monolog. Jednom prilikom dok smo uvežbavali repertoar banuo je Bata Saki i ja ga upoznam sa Ramizom Herovićem, zastavnikom koji je vodio Vojnički klub i Ramiz mu predloži da kao gost nastupi na kvizu. Uvežbali smo samo pesmu „Idi, idi dušo moja“ koju je pevao Dragan Mijalkovski. Bata je to otpevao maestralno i publika je tražila još i on se vrati i ponovo otpeva i ode iza scene, ali publika i dalje aplaudira i traži još i on treći put otpeva istu stvar, jer smo samo nju bili uvežbali, a da smo znali da će tako da ispadne dobro uvežbali bi još koju pesmu. Uglavnom, to je bilo lepo doba, dok sam svirao sa grupom „ZUM“. Sledeće događaje opisacu sa grupama sa kojima sam svirao:

GRUPA „NEUTRON,“

Grupa „Neutron“ bila je grupa, koju su sačinjavali: braća Stajić, Blagoje Cole (gitara) i Petar Pera /1957.-2008./ (bas gitara), zatim, Ivan Kostić (klavijature), Dragan Stojković Stole (vokal) i Milan Jančić Škrba (bubnjevi). Grupa je vredno radila, bila je na Zaječarskoj Gitarijadi, snimila snimak za radio Novi Sad, ali

ništa više konkretno nije uradila. Oni su bili u stanju da vežbaju dan i noć, ali nisu imali volje da nastupaju uživo. Neke stvari nikada nisu im postale jasne, da nije dovoljno da znaš samo dobro da sviraš, već da je to što znaš potrebno da znaš i da plasiraš. Sa bubnjarima nisu imali sreće, Škrba ih je napuštao. Ja sam ulazio i izlazio iz grupe, Peca Virijević je, takodje, bio bubnjar, pa Nikola iz Bele Crkve i nemoguće je da oni valjaju, a pet šest bubnjara, koje su imali da ne valjaju. Njihov stil, mogu da kažem, da se skoro nikome od nas (vršačkih muzičara) nije dopao. Mešali su stilove, te hoće klasični rok, te džez rok, te hard rok, te ne znam šta su u stvari hteli da urade... Uglavnom, mora se priznati da su odlični muzičari, a isto tako stoji, da ništa veliko nisu uradili, mada su mogli... Sve to mogu da posvedoče mnogi muzički znalci (diskofil i disk džokej, Miroslav Radišić, naš zajednički prijatelj) i mnogi drugi..., koji su često prisustvovali našim probama i nastupima...

Sa „Neutronom“ sam raskrstio posle sviranja slave u Zagajici, a razlog je bio, što smo trebali da idemo na more i kombinacija sastava bila je da pevač bude BRANKO MARUŠIĆ-ČUTURA, koji je već bio tamo sa PRELETOM i grupom, ali su se posvajali i Čutura je pozvao dva momka iz Beograda i nas dvojicu. Iz Beograda su bili SLOBODAN-BATA BOŽANIĆ (bas gitara), STEVAN STEVANOVIĆ (klavijature). COLE, je trebalo da svira solo gitaru, a ja bubnjeve. Dan uoči odlaska svirali smo u Zagaici i tu dolazi do svadje. Čak, nisu hteli da završe igranku, pa smo je završili Zoran Stajić i ja. I, onda, Cole saopštava da on neće bez Pere da ide na more. Ujutro sam otišao na telefon i zvao Čuturu, objasnio mu sve i pitao da li može da dodje Čapa umesto Coleta. Ovaj je odgovorio potvrdno, jer je Čapa sa njim već svirao u Beogradu i tako se Čapa našao u grupi. Sa braćom Stajić, dok sam svirao imali smo dosta tezgji, koje sam ja ugovarao. Inače dok su svirali sa mnom u grupi nisu imali ništa od opreme osim svojih gitara. Pojačala smo iznajmljivali od Branka i od Duleta Gluvog. Svirali smo dosta dugo u bloku kod Male crkve. Te igranke su bile odlične. Bilo je uvek puno publike, i prvo smo svirali sami, a kasnije je došao Branko, pa smo zajedno držali disko, a mi svirali dva bloka po 45 minuta. Branko je rekao da, ako ga ne primimo da, će da uzme pojačala, a dobro je znao da bez njih ne bi smo mogli da sviramo. Igranke su odlično posećivane. Raja je dolazila, igrala, zabavljala se a mi smo za vreme, dok je Branko puštao ploče odlazili do „Pikija“ u kafanu /na sledećoj čoški/ na osveženje. Ja sam, kad sam dolazio na svirku svraćao uvek na prvo piće u „Kestenov Hlad“, onda u bife kod „Auto-moto društva“ na drugo i treće, ali se bife zatvarao u osam i već u petnaest do osam je bio fajront. Ja sam tamo bio do pet do osam i samo bi prešao preko puta u Salu. Dok Branko nije došao, mi smo iznajmili razglas od harmonikaša Mike Vukojevića. Bio je to „Cary“ od 100W i odmah nam se zvuk popravio. Na igrankama, kod Male crkve često je dolazilo i do tuča i razmirica, pa kada se to desi dvojica, koja se zakače izadju napolje, predju u portu Male crkve, potuku se a raja izadje za njima otprati tuču i vrati se i nastavi da igra. Od značajnijih nastupa „Neutron“ je imao i nastup na festivalu u Subotici, Zaječarskoj Gitarijadi i svirku na Sajmištu u Beogradu, na kojoj ne bi ni svirali da nam Čutura, koji je bio ton majstor nije sredio da sviramo. Naime, bilo je to takmičenje akustičara, a mi kad smo došli Čutura u razgovoru sa Zoranom Modlijem, voditeljem priredbe, sredi da nastupimo kao profesionalci, petnaestak minuta. Odsvirali smo četiri pesme i dobro nas je publika pozdravila. Ova priredba se zvala „Zimske čarolije“, tako da smo eto, i u Glavnom gradu nastupili. I tu dolazi do čarki, pa posle odlaska braće Stajić u grupu dolaze: Joca Džeger, Stole i Kosta Kreculov.

Pera i Cole došli su sledeću igranku da vide kako će nas publika prihvatiti, ali su, čim su posle prve stvari čuli aplauze upućene grupi, izašli i otišli iz sale. Grupa „ZUM“ tako smo se zvali, funkcionisala je dobro sve do moga odlaska u vojsku, a u grupi smo izvesno vreme posle odlaska Stoleta i Koste, svirali: Joca, Abaza i ja. Mene je u grupi zamenio Buša, a jedno vreme su svirali Buša, Joca i Abaza, a kad sam došao na odsustvo u Vračev Gaju, na dočeku Nove godine, svirali su: Joca, Zlatko Kapetanović, Gorki Nikolić i Buša.

Bilo je raznoraznih dogodovština na tezgama i ispričaću samo neke. Pošto smo svirali po selima i svi nas znali, Bogica Jaje iz Izbišta, naš drugar, koji nas je na te svirke vodio pošto je on odande, predložio je da umesto „ZUM“ uzmemo neko drugo ime, jer je iste večeri i slava u Uljmi, pa da publika ne bi otišla tamo red bi bio da se predstavimo kao neka nova grupa. U to vreme bila je popularna pesma „Ludi tata“ od ne znam koje mlade grupe i Stole predloži da se nazovemo grupa „Ludi tata“ Vršac, što smo mi i prihvatili. Ne bi tu bilo nikakvih

problema da nas na svirke nije vozio čika Spasa Stajić (Coletov i Perin otac). Stigli smo u Izbište i počeli sa istovarom instrumenata i dok smo mi unosili u salu, jer je parking bio malo dalje, čika Spasa je video plakat i stao da nas sačeka i bio je vidno ljut. Ja sam išao po drugu turu bubnjeva i on me pozove i upita: „Mičo, ko je dao ime grupe.“ Ja sam rekao da nemam pojma i da nemam veze sa tim kada su baš nailazili i ostali pozva ih i reče: „Lud sam što vas vozim, kako vas nije sramota. U pičku materinu da idete i vi i vaša muzika! Vratite se u Vršac kako znate i umete. Te večeri nije došao po nas, pa smo prespavali tamo. Cole i Pera kod Bogice, a Stole i ja kod mog burazera Veljka. Par kuća pre Veljkove stanovala je Ljilja i ona je bila sa nekim drugaricama i pozvale nas unutra. Bilo je to u pola tri noću, mi smo ušli kroz prozor, započeli priče i zajebancije, kad se odjedamput upali svetlo i na vratima se pojavljuje Ljiljin otac Dragić. Lepo smo se javili, čovek je mene poznao, jer sam svake godine dolazio u Izbište, samo nas je upitao da nije možda kasno ili rano pošto je bilo rano jutro i pitao se kako smo ušli a da nas on nije čuo, jer smo morali da prodjemo kroz hodnik i pored njegove sobe. Čika Spasa je ipak došao sutra uveče po nas, jer ipak neće da ostavi dva sina koji sviraju, a i nas da se lomamo i tražimo prevoz.

Druga situacija desila se u Starom Lecu. Svirali smo do dva ujutro, legli onako što umorni od sviranja, što od pića. Kad oko pola šest ujutro čujem zvuke gitara onako neuključena u pojačala. Dignem se kad ugledam Peru i Coleta, kako sviraju. Upitam šta rade, a oni odgovore da vežbaju za večerašnju igranku nove pesme. Pa zar ujutro u šest sati, spavajte, naspavajte se, a jebeš svirku za nju ćemo lako. Taj dan sam bio na ručku kod školske drugarice Spomenke Miletić, a ovi su ručali kod njenog brata od strica Čede (nažalost pokojnog), koji je bio predsednik omladine, a kasnije radio kao konduker. Zahvatila ga je leukemija i brzo je otišao, a stvarno je bio dobar čovek i pokoj mu duši. Ovo sam ispričao da bi se videlo koliko su bili zagriženi za muziku, da su i u šest ujutru vežbali za nastup, a legli da spavaju dva sata ranije, ali nažalost ta velika upornost nije im nogo pomogla, jer se u našoj dragoj državi na kvalitet gledalo (a i danas je tako) iz sasvim nekog drugoga ugla. Bilo je još ovakvih događanja i sličnih zgoda i nezgoda. Otišao sam u vojsku, i posle vojske tezgario sa raznim grupama, pa ću ih i opisati.

SVIRANJE SA „VRŠAČKIM LOLAMA“

Grupu „Vršačke lole“ osnovao je Martinov Pera ili popularno „Pera sa drvare“, pošto je tamo radio. To je bio trio, koji su sačinjavali Dule Gluvi, Pera i Trnja, bubnjar iz Pavliša. Svirali su tezge po selima, svadbe, ispraćaje u vojsku i sve što im se ponudilo. Naravno da su za veselja na kojima su svirali morali da budu potpomognuti sa harmonikašima ili pevačima i pevačicama „narodne muzike“. Kada se Trnja sa njima posvajao, u grupu su pozvali mene kao bubnjara. Sviranje sa nima mi je bilo i lako i lepo i interesantno. Princip podele para bio je da meni od svirke daju po trideset pethiljada, a da oni uzmu i podele onoliko za koliko su se dogovorili. Sve je to funkcionisalo, dok nisu počeli da ugovaraju svirke na procenat. Kada je bila je poseta slaba ja sam, naravno, tražio i dobijao svoju ugovorenu sumu. Trajalo je to nekoliko puta i onda je Pera rekao da nije u redu da oni i voze i sviraju, a da dobijaju manje para od mene. Ja sam ga po običaju kad sam u pijanom stanju oterao u kurac i spomenuo dane kada su oni uzimali i po deset puta više od mene ja sam ćutao. Tako sam i sa njima raskrstio. Lole su svirale u sastavu Zoran (bubnjevi), Ronji Saša Ananijev (klavijature), Pera (gitara i vokal), Cvetko Partara i Bešlija (harmonike) i neki put čika Sima Jorgović. Imali su dosta posla, jer su svirali i svadbe i sva ostala slavlja. Nije Goran Bregović izmislio orkestar za svadbe i sahrane, jer su „Vršačke lole“ to radile godinama, mnogo pre njegovog orkestra.

SVIRANJE NA MORU

Kao što sam već rekao pošto je Čutura prihvatio da dodje Čapa kao gitarista da svira imesto Coleta sutradan smo krenuli na put. Voz za Šibenik smo imali u devet uveče i mi smo kretali taj dan, a Bata Božinić u Steva Stevanović su dolazili sutra. Sačekali su nas na stanici u Beogradu i tamo smo se upoznali. Steva orguljas imao je neke oobaveze pa je moro za jedan dan da odloži putovanje. Na stanici u Beogradu sačekali smo Batu i Stevu, upoznali se sa njima i utovarili pojačala i bubnjeve, i krenuli. Do Beograda na je dovezao Zoran Stajić (gitarista), koji je sa mnom završio igranku prethodne večeri u

Zagaici. U kupeu sa nama bila je poznata glumica, Olga Ivanović, kojoj smo pomogli da utovari silne kofere, a imala ih je dvanaest, i posle nam je u vozu platila pivo. Sišli smo u Perkovićima, i tu oko sat vremena čekali voz za Šibenik. Na stanici u Šibeniku nas je sačekao Čutura, koji je došao sa nekim „Spačekom“, a vozio ga je neki orguljaš Sima iz Beograda. Prvi dan sam otišao da se kupam, zaspao na plaži i izgoreo tako da su me opekotine pratile par dana. Spasila me je konobarica Anita, koj me je premazala maslinovim uljem i još raznoraznim djakonijama i uglavnom ledja su me prošla. Na plažu sam izlazio obučen u kratku majicu i kupaćim gaćama na temperaturi preko trideset stepeni. Ko ne zna da sam izgoreo mislio je sigurno da sam poludeo, a da se i kupam i sunčam obučen u majicu. Sutradan kad smo se kopmpletirali počeli smo svirku. Mesto u kome smo svirali zvalo se Zablaće, udaljeno od Šibenika tri kilometra, a uz čuvene hotele „Solaris“. Do hotela bilo je svega oko kilometar udaljenosti, ako si išao obalom. Kafana ili terasa na kojoj smo svirali bila je u privatnom vlasništvu čoveka koji se zvao Dane Čuklin. Čoveka koji je bio poznati u svetu kriminala širom Dalmatinske obale. Kafana se zvala „Krčma Zablaće“ i radila je do 24 časa. Narod iz sela Zablaće nije voleo Daneta, ali nisu mu smeli ništa, jer su ga se plašili, pošto je dugo vremena ležao na robiji zbog ubistva. Odmah, pored bio je auto kamp, pa je zbog kampa radno vreme i bilo ograničeno do ponoći. Spavali smo svi u jednoj sobi u kojoj se nalazilo šest kreveta, pet za orkestar i jedan za konobaricu Anitu. Anita je bila devojka iz Varaždina, koja je jureći za poslom stigla u Zablaće. Bila je lepa žena i u priči sa njom čuo sam da iza sebe ima propao brak, da se u Zablaću uhvatila sa jednim Danetovim prijateljem isto krimosom i da je sa njim trudna već drugi mesec. Pre nas su svirali Dušan Prelević-Prele, Lola Andrejić i još tri džez muzičara, koji su stanovali u nekoj vili, a Čutura je isto bio u grupi. Došlo je do svadje i raspada grupe i Čutura mu predloži ovu ekipu, a gazda je pristao odmah, jer je sezona tek počinjala. Grupa se zvala „Gužva“ Beograd. Nedaleko od nas svirali su „Zlatni prsti“ iz Zaječara, koji su već imali snimljene ploče i bili poznatiji od nas. Ovo je bilo u neku ruku ferijalno odmaralište. Na letovanju je bio i Žika Jelić (basista) „YU grupe“ sa porodicom. On i Čutura su nekada zajedno bili u „Džentlmenima“, pa je i on nekoliko puta uzimao bas gitaru, a mi ga predstavljali kao gosta. Bili su tu ferijalci uglavnom izvidjači iz cele Vojvodine. Kafana je zvanično počinjala u pet popodne i radila je do ponoći, tako da nam je gazda preporučio da doručak i ručak spremamo sami, što smo i prihvatili, jer je kuvar dolazio tek u šest uveče. Podelili smo se u dve grupe. Čutura, kao šef nije hteo da sprema nego smo jedna grupa bili Bata Božanić i ja, a druga dvojica bili su Čapa i Steva Stevanović. Spremali smo uglavnom klopnu sa roštilja, ćevape i pljeskavice i neki put pekli ražnjice. Uveče bi dobili po celo jagnje sa roštilja. Gazda je što se organizacije tiče bio sasvim fer, a isto tako i prilikom isplate. Čutura nije jeo jagnjetinu i on je za večeru uzimao nešto od ribljih specijaliteta ili kuvano, jer mu je roštilja bilo dosta i za doručak, a i za ručak. Obično za ručak, jer smo doručak dosta puta prespavali i nismo ga ni pravili. Pošto je jagnjetine bilo dovoljno mi smo ostatak davali ribama iz Bele Crkve i iz Žablja, koje su imale stolove odmah pored bine i pored našeg stola. Jedne večeri Čutura je pozvao Žiku Jelića i familiju na večeru računajući na tu jagnjetinu. Žika je došao, seli su, Čutura je seo sa njima za njihov sto, a problem je ispaao što nama nije rekao da će da ih zovne i da računa na jagnjetinu sa našeg stola. Mi smo ostatak podelili ženskama, a konobar je stigao da odnese jagnjetinu za sto gde je bio Žika sa familijom i Čutura. Kada je video šta se desilo Čutura naruči novu jagnjetinu, koju je morao da plati i kada se oprostio i Žika i familija otišli, osuo je pravu paljbu. Jednom nedeljno dobijali smo platu i kada je došao utorak dan za isplatu Čutura dade meni deo, a ostalima ništa. Ovi ga upitaše, šefe a naš deo, a ovaj im odgovori „Popio sam vašu platu za ovu nedelju, jer kad vi možete da delite pičkama jagnjetinu, mogu i ja da popijem vaš deo. Posle ih je naravno isplatio. Što se tiče alkoholnih pića, situacija je bila slična. Čutura je pio belo vino, tj. Špricer, pola vina pola kisele vode. Kupovali smo u prodavnici belo vino i po tri litre za veče smo imali dosta. Kiselu vodu smo uzimali u kafani, Ostali su naručivali i popili bi pivo, a onda se posle večere grebli i prelazili na vino. Čutura im je rekao da se vino i pivo ne mešaju, em ne valja za organizam, em neka sami lepo kupe u radnji i neka piju kao mi. Od obale smo bili udaljeni svega tridesetak metara,

samo nas je put delio i odmah je počinjala mala lukica za brodiće i čamce, a jedan feribot se vraćao iz Vodica, uvek u isto vreme. Kada bi prolazio Čutura bi ga pozdravljao rečima: "Kapetane dobro more i laka ti plovidba", na šta bi ovaj triput sirenom pozdravio nas. Ja sam, iskreno, jedva čekao da naidje feribot, jer smo onda svirali predzadnju pesmu pred fajront. Bila je to pesma „To nije najveće zlo“, koju u originalu izvodi Bruk Benton, a Čutura je napisao reči. Pre dve godine, snimio ju je na novom CD-u a aranžman mu je napisao Duda Bezuha, poznati beogradski bluz i rok gitarista mlađe generacije. Gazda Dane imao je običaj da dovodi poznate pevače da gostuju u kafani i to u vreme kada gostuju u „Solarisu“. Za to leto bili su: Mišo Kovač i Meri Cetinić. Mišo je bio za vreme svirke prve grupe, a Meri Cetinić je bila kada smo mi svirali. Za Meri Cetinić mogu reći da je najdivnija osoba koju sam upoznao u muzičkom svetu, nimalo uobražena, došla je upoznala se sa nama, pitala koje njene pesme znamo da sviramo, a mi smo znali samo jednu i to "More, More", koju smo svirali u Domu JNA u Vršcu. Ona je zatražila repertoar i zaokružila šta će da peva, a njene pesme će ona odsvirati na klavijaturi, a naše je bilo samo da je pratimo. Za divno čudo prošlo je odlično i publika je bila oduševljena. Inače, Meri Cetinić i Čutura su se znali dugi niz godina. Njen brat je svirao u splitskim „Delfinima“, bas gitaru, a i ona kada je počinjala bila je u „Delfinima“, a kasnije u grupi „More“. Organizovao nam je gazda u vreme slobodnog dana svirke u drugim mestima na kojima smo odlično prolazili. Jedna od takvih bila je u Skradinu starom Dalmatinskom gradiću, koji se nalazi na slapovima Krke. Osim što sam sa Čuturom pio beli špricer omiljeno piće bio mi je Pelinkovac, a na moru sam pio Amaro i na toj svirci popio sam dve flaše od sedam i po deci. To je liker dosta pitak, a ima 28% alkohola. Lepo nas je i publika primila, a koliko je gazda zaradio pojma nemam, jer smo mi svirali za platu, a on šta ubere njegovo je. Što se plate tiče bila je 450 hiljada dinara, a moj čale je imao oko petsto pedeset. Osim plate imali smo besplatnu hranu i stanovanje, a piće smo sami kupovali. U sobi gde smo spavali bila su i dva bureta od po dvesto pedeset litara vina, Jedno je bilo sa crnim, a drugo sa belim vinom. Gazda Dane je rekao da mi možemo da uzimamo i pijemo ali bude li nas uhvatio da iznosimo i dajemo drugima da nećemo dobiti ni dinara od plate i da će ispasti da smo džaba radili. Mi smo se naravno pridržavali toga i sve je bilo ok. Sledeća svirka koju ću opisati, desila se u selu Čista Velika, koje se nalazilo tridesetak kilometra od obale, a u blizini Drniša. To je bilo selo u kome su živeli samo ljudi hrvatske nacionalnosti, a svega dva kilometra je udaljeno selo Čista Mala, u kojem su živeli ljudi isključivo srpske nacionalnosti.

Za proslavu sela trebalo je da svira grupa „Stakleno zvono“ iz Zagreba koja je imala hit „Daj mi kaži odakle te znam“ a pevao je Nano Prša. Jedino mesto gde je svirka mogla da se održi bilo je privatno dvorište jedne bake, pošto im je Dom omladine bio u izgradnji. Gazda je babi i njenoj ćerci, koja je bila učiteljica po zanimanju, isplatio više para i dvorište je da tako kažem bilo naše. Bila je to velika slava i trebalo je da sviramo i ostanemo tamo dva dana. Medjutim, sa Batom Božanićem sam otišao do kafane i tamo čuli kako za osvetu planiraju da nam ubace dinamit u dvorište u kom ćemo svirati. Odmah smo otišli i ispričali gazdi, a on je rekao da prvo večer neće ništa da se desi i ako napadnu da će to uraditi tek sutra uveče, a mi ćemo se pokupiti po završetku prve večeri i otići.

Omladinci iz Čiste Velike pretili su i tamošnjoj omladini da će da najebe, ko udje na igranku.

Tamo smo stigli oko pola dva u podne i zatim smo Čutura i ja otišli sa jednim dečkom u Čistu Malu, kod njega kući. Kada nas je Milenko (tako se zvao), predstavio svojoj babi i rekao da smo iz Beograda, baba nas izljubi i počne da plače. Rekla je :“Hvala bogu da nas neko iz naše Srbije obidje i to još iz Beograda. Baka nam je isto ispričala da se ta dva sela ne vole, da je za vreme drugog svetskog rata u susednom selu bilo puno ustaša i da su to bili veliki zločinci. Ja sam se dva meseca ranije vratio iz vojske i interesovalo me je to mada sam mislio da nije moguće da se tako nešto održava do 1978. godine. Lepo su nas ugodili pršutom, vinom i ostalim djakonijama. Sve po redu, a onda smo se vratili u Čistu Veliku, na fudbalski turnir u kome su finalisti bili dva komšinska sela. Igralo se kao da je svetsko prvenstvo u pitanju, a ne običan

turnir. Teren je bio rukometni, beton je bio dole i možeš samo da zamisliš kako se oseća igrač, koga polome pa padne dole. Naravno grozno. Uveče pred početak igranke napravili su špalir i branili njihovoj omladini da ulazi. Ušli su prvo omladinci iz Čiste Male, a onda su dve devojke iz Zagreba, koje su tu bile u gostima ušle, a za njima i omladina iz Čiste Velike. Prodali su 806 karata, gazda Dane je bio na ulazu, a oni što su hteli da zabrane održavanje igranke i ulaz njihovoj omladini plativši ulaz, upisivali su u notes imena ljudi iz njihovog sela. Mi smo odsvirali odlično i trajalo je bogme do tri ujutro, a onda smo se lepo spakovali i pobjegli. Kroz par dana u Zablaće je došao Milenko i rekao da su mu sutradan razbili auto i prefarbali, ali ga je nametio, i da se ne kaje, što se sa nama družio i vodio kući. Tokom ovog poslednjeg rata u Hrvatskoj, opet je tamo bila neka vrsta čistke i ponovilo se samo u manjem obimu ono što se desilo u toku drugog svetskog rata. Dani na moru prolazili su u zajebanciji na plaži, bilo je naravno i radjanja morskih ljubavi, koje kratko traju i brzo se zaboravljaju. U „Solarisu“ su gostovali poznati pevači i jedne večeri bio je Zdravko Čolić sa njegovim čitavim karavanom. Bata Božanić i ja otišli smo da ga gledamo i malo zakasnili na našu svirku. Bata je rekao Čuturi da će jednoga dana i on svirati sa Čolom, a Čutura mu je odgovorio da će dok Bata nauči da svira kako treba Čolić biti ispušena lula i da će ga možda pratiti u nekoj kafani, kao što sada njega pratimo. Bata je onda bio na početku karijere, ali je završio fakultet i postao profesor biologije, a kasnije otišao u Los Andjelos i tamo završio muzičku akademiju. Naravno, da je svirao sa Zdravkom Čolićem, imao je svoje džez sastave, pratio sve pevače i pevačice od pokojnog Luisa, Bisere Veletanlić; Bilje Krstić i da ne nabrajam više. Svira u Vlada Maričić bendu, a od skoro se zaposlio u televiziji Srbije, gde svira u revijskom orkestru. U Vršcu su pratili Tanju Jovičević, odlično odsvirali ali je te večeri najbolje prošla grupa „Apsolutno romantično“. Bilo je to povodom oproštajnog koncerta kada se ukidao treći kanal RTS, a svirale su još i „Neverne bebe“. Dok smo sedeli u kaficu, Tanja Jovičević me je pitala: „Kako publika iz našeg grada reaguje na džez svirku?“ Ogovorio sam da će da vidi i da će najviše aplauza dobiti „Apsolutno romantično“. Pera gitarista iz te grupe pita zašto tako mislim, a ja mu odgovorio da su „Neverne bebe“ dolazile nekoliko puta, za džez šira publika još nije spremna, a da ste vi „narodska grupa i da će te zato i najbolje proći. Tako je i bilo, jer sam nakon toliko godina bavljenja muzikom znao šta publika u Vršcu voli i maltene kako diše. Kako sam rekao, tako je i bilo, jer su „Neverne bebe“ već dolazile, omladina ih voli ali su za kratko vreme gostovali tri puta, a „Apsolutno romantično“ su prvi put bili u našem gradu. Za džez sam znao da malo publike voli da ga sluša, ali ono kako su odsvirali i zvučali bilo je zaista odlično i Tanja Jovičević je odlična pevačica, koju sam znao još iz grupe „Oktobar 1864“ i pesma „Crni ples“ im je bila hit. Bata je u međuvremenu promenio dosta sastava. Svirao je u grupi „KIM“ sa Kiretom Mitrovim, sa Mićom Markovićem, čuvenim saksofonistom, sa Lazarom Tošićem, odličnim bubnjarem, a radio je već dugo vremena kao studijski muzičar. I njegova ljubav sa mora urodila je brakom jer je jedno dve godine putovao do Žablja pošto mu se devojka Sneža nalazilo tamo. Kasnije je prešla u Beograd, studirali su. Uzeli se, imaju već velikog sina, ali na žalost i razveli se. I Čapa je njegovu ženu upoznao na moru i kasnije otišao u Pariz gde je ostao do današnjeg dana. Oženio se, ona je francuskinja, po profesiji je balerina. Čapa je tamo otvorio prodavnicu instrumenata, pa je posle otvorio studio za snimanje. Ima neku grupu i snimili su dupli album i Brana Lazin mi je obećao da će mi presnimiti, ali od toga nije bilo ništa, jer su bili izbori, pa je bio sa njegovim televizijskim poslovima zauzet, a posle toga je TV, koju je držao zatvorena i otišao u Česku. Ima čovek svojih briga i problema, a ne da se bakće sa Čapinom pločom.

SVIRANJE ZA VREME SLUŽENJA VOJNOG ROKA

Za vreme služenja vojnog roka, svirao sam u dve grupe. U Derventi sam svirao bas gitaru, jer je na mestu bubnjara bio stariji vojnik i to bubnjar grupe Rezonansa iz Sarajeva. Za vreme služenja grupa je organizovala koncert u Derventi, a posebno je i u kasarni održala koncert za vojnike. Svirali smo neke vojničke proslave i ništa drugo. To me je podsetilo na svirke u Domu JNA u Vršcu, kada starešine organizuju drugarske večeri i onda su tu prisutni samo oni i njihovi poznanici. Osim bubnjara „Rezonanse“, vojsku je služio i pevač Miloš Milaković, koji je imao jednu snimljenu ploču i to je bila pesma „Kad bi moja opet bila“. On je brzo odslužio i otišao kući i imali smo samo par svirki zajedno. Inače u Derventi u kasarni je postojao Vojnički klub, koji je dobro radio. Vodio ga je jedan zastavnik prve klase i osim orkestra imao je i foto sekciju i iz bioskopa je donosio dobre filmove, tako da vojska i nije imala potrebe da ide u bioskop, jer sve što je gledalo gradjanstvo u Derventi bilo je dostupno i vojsci. Inače Derventa je jako lep gradić, koji mi se svideo. Karakteristika ovog malog bosanskog gradica je ta što ima mnogo više ženskog stanovništva od muškog. Uveče na korzou devojke bi šetale, a muškarci kojih je bilo mnogo manje su stajali sa strane i kibicovali ih. Meni to nije bilo strano, jer su i u Vršcu isto tako na korzou bile šetnje pa sam to već video ali momcima iz većih gradova je to bilo i interesantno. Nekima smešno, ali je to ipak jedna lepa navika. Kod nas u Vršcu korzoa u to vreme već više nije ni bilo ali je možda i šteta što ga više nema. Dosta vojnika se oženilo iz Dervente, kao i iz Belog Manastira, gde sam bio u prekomandi i gde je situacija bila veoma slična. Posle četiri meseca otišli smo u prekomandu u Beli Manastir, mesto u Baranji na mađarskoj granici. Tamo nije bilo vojničkog kluba, ali je bilo instrumenata i postojao je orkestar, koji je svirao po selima gde su se nalazile karaule, a takvih je bilo devet na reonu od Drave do Dunava. U Belom Manastiru komandant nam je bio Miladin Šekarić, otac naše najuspešnije streljačice svih vremena i ona je još onda trenirala za streljački klub iz Osijeka, a imala je 12 godina. Počela je da trenira sa deset godina i znam je iz vremena dok je bila devojčica i bila je umiljato dete. Dobio sam mesto kao kurir ili čata kod njenog oca, a više sam mu radio privatne stvari. Naime, on se pomalo bavio novinarstvom i pisao je članke za „Glas Slavonije“ iz Osijeka i za „Politiku ekspres“. Pošto je on dobijao sve vojne časopise i čitao ih on bi podvukao iz njih šta treba da prekucam, onda bi ubacio nesto svoje i tako bi nastajao „novi“ tekst, koji bi sadržavao u sebi sve ono što je već napisano ali to obični gradjani nisu mogli da pročitaju već samo vojna lica. Jednom je zastavnik Savić čitajući novine rekao da je on negde već ovo pročitao, a drugi mu je pokazao prstom na mene i kaže pitaj ovoga, jer mu on prekucava na mašini. Naravno da nisam bio lud da kazem odakle prepisujem, već sam rekao da mi kapetan Šekarić donosi rukom pisane tekstove, a ja ih samo prebacim na papir. Inače u grupi u Belom Manastiru svirali smo Milan Maljković (gitaru i vokal), Dragan Katić (harmonika), Drago Hlevnjak (bubnjevi) i ja (bas gitara). Imali smo svirke svake subote i nedelje po selima uz granicu i omladina nas je sasvim lepo dočekivala. Bio je u grupi i Petar Stan, gitarista iz Radojeva, ali je on dok smo mi svirali igranku imao posla da ošiša vojnike kojima je porasla kosa. Inače Brica, Vozac Suad i ja smo išli po karaulama skoro svaki dan, jer sam bio zadužen i za puštanje filmova po karaulama, tako da sam na primer „Kozaru“ gledao deset puta, kao i svaki drugi film, devet po karaulama i jedan put u graničnom vodu. U Belom Manastiru vojnici nisu plaćali ulaz u bioskop, tako da sam ja gledao film o Dženis Džoplin sva tri dana dok je igrao. Dečko koji je stajao na ulazu me je pitao kako mi ne dosadi, a ja rekoah da je to muzički film i da to možeš da gledaš i sto puta, pa da ti to ne dosadi. Beli Manastir je mesto koje su naseljavali stanovnici hrvatske, srpske, mađarske i crnogorske nacionalnosti. Nije bilo nikakve međjunacionalne neterpeljivosti, ali se nisu madjusobno puno ni družili. I tamo smo svirali proslave i svirali smo osmi mart u Domu kulture, a gost je bila glumica Mira Banjac, i izvela je monolog u kojem opisuje rad jedne žene i njen odlazak u penziju. Na kraju tog monologa počinje da plače. Mi smo je posle nastupa u pauzi, dok je igralo folklorno društvo upitali kako to može da izvede, a ona kaže da trebaš da se uneseš u ulogu. Inače nas pevač Kafadar Mato bio je iz Erdevika odakle je poreklom Mira Banjac, pa su se lepo ispričali i mada je ona davno napustila Erdevik mnoge ljude je poznavala. Svirali smo tamo proslave i po firmama. Svirali smo u mesnoj industriji „Belje“ u Dardi i onda nisam ni pomislio da ću svoj radni vek provesti u klanici u Vršcu, zatim u modnoj konfekciji koja se zvala „Sutjeska“ i nalazila se preko puta od kasarne i u još nekima kojima nisam zapamtio ime. Lepo je to bilo i uglavnom su baranjska sela dosta sličila na naša banatska i svuda su nas lepo sačekivali. Upoznao sam se sa momcima iz Belomanastirskih grupa pa sam jednom dao bubnjeve na uslugu, a ja sam svirao na onima koje je kasarna imala. Milo mi je bilo što je grupa iz Belog Manastira pobedila na gitarijadi u Zaječaru, a za vreme služenja mog vojnog roka još su bili klinci, koji su tek počinjali. Inače sela u Baranji su slična kao i ova ovde kod nas a i običaji. Mi smo svirali i po slavama, jer belomanastirske grupe (bilo ih je dve) svirale su igranke, a povoljno je bilo što smo mi svirali besplatno. Svuda smo bili dobro dočekani, negde su nam nudili i pare koje mi nismo ni smeli a ni hteli da uzmemo. Stekao sam tamo prijatelje, uglavnom muzičare i jednog momka disk-dzokeja Miću Zigića sa kojim sam i dalje bio u kontaktu. Kada je on išao da služi vojsku u Zaječar otišao sam do Beograda i ispratio ga.

SVIRKA U CRKVI U VELIKOM SREDIŠTU

Slava u Velikom Središtu održava se 26.jula, svake godine. Ugovorili smo da sviramo i došli na svirku. Ali omladinci kada su videli da ima puno publike hteli su da nam smanje cenu nastupa na šta mi nismo pristali. Posto je to crkvena slava u porti crkve skupili su se ljudi koji uz piće caskaju i tako provode poslepodnevne časove. Posle pregovora sa omladincima koji su propali Crni Laza je otišao do sveštenika i upitao ga je da li možemo da sviramo u crkvenoj porti, jer bi omladina došla a ako je već crkvena slava red je da crkva i organizuje igranku i tako privuče omladinu. Pop je pristao, uneli smo instrumente u portu i već u šest sati odsvirali par narodnih kola na sta su ljudi koji su bili u porti zaigrali, onda smo odsvirali par zabavnjaka i najavili da će se u porti održati igranka sa živom muzikom. Oko devet sati uveče smo počeli i za tren je porta bila puna omladine, a bogme i starijih ljudi. Omladinci kada su to videli došli su i rekli da pristaju na prvobitni dogovor, ali mi nismo hteli da premestamo instrumente u podrum njihovog kaštela, gde su držali disko, jer u ovom slučaju je sva lova išla nama. Nismo ni loše svirali, a u grupi su bili: Lazar Nefir (gitara), Branko Marović-Kukuruz (bas gitara), Slavko Abaza (vokal), Šimon Zoltan (ritam gitara) i ja (bubnjevi). Igranka je trajala do pola dvanaest, jer je grunula da pada jaka kiša i pošto smo bili napolju mi smo završili, a onda je publika otišla u disko klub, koji su držali omladinci tako da je na kraju bilo dobro i njima i nama. Pošto je to bilo vreme komunizma ceo štos je bio u tome što je Branko Kukuruz bio sekretar SKJ u svojoj firmi „Obnovi“, a svirao je u Crkvi. Laza zajebant po običaju, kada smo se vraćali kaže Branku da su tu bili i neki ljudi iz „Obnove“ i da će sutra da ispričaju kako je Branko, koji je kao pravnik bio i sekretar firme svirao u crkvi. Bogme Branku nije bilo svejedno, jer se plašio da ne doznaju ovi iz gradskog komiteta, pa da ga prozivaju. Na svu sreću nije se desilo ništa od toga. Bilo je još raznih dogodovština po selima ali bilo bi suviše dalje razglabati i opisivati ih.

PONOĆNA GROZĐENBALSKA GITARIJADA

Za saradnju sa Kulturnim centrom mozemo da zahvalimo direktoru Živi Almažanu, koji nas je shvatio i pružio nam je punu podršku. Dao nam je baštu na korišćenje bez ikakve novčane naknade, mi smo je sredili, očupali travu,... Struja je otvorio bife i moglo se reći da je zaista počelo lepo da se radi ali naš grad je poznat po tome da ništa ne traje dugo. Pošto se bližio Grozđebal, hteli smo da orghanizujemo Gitarijadu, ali je bilo nemoguće izvesti da počne u običajenom terminu, jer je gostovalo kulturno-umetničko društvo iz Rumunije, pa je nama pala ideja da Gitarijada počne u ponoć. Kada Rumuni završe sa svojim programom. Živa je prihvatio. Skup je normalno prijavljen u policiji, mada je Kulturni centar imao stalnu dozvolu za rad. Publike je bilo izvan svih očekivanja. Prvi put, bašta je bila skoro puna. Mi smo svirali u sastavu Cole, Pera i ja pojačani sa Miletom, koji je pevao. Od Mike hrmonikaša smo iznajmili "Fender" razglas za pevanje i sve je bilo ko bog, samo nismo računali na jednu stvar, a to je alkohol. Naime više od polovine publike je došlo pijano, jer su do ponoći i u gradu mogli da se napiju, a zna se kada je Grozđebal da ića i pića, što kaže naš narod, ima koliko hoćeš. Svirka je bila dobra i sve grupe su korektno odsvirale samo što je bilo dve tuče i to jedna u kojoj su se tukli vršćani protiv belocrkvanaca i u drugoj je Škrba-Vojnović Milenko udario našeg drugara Cibu i maltene ga nokautirao. Tako da je ovo bila druga svirka u kojoj je Ciba ni kriv ni dužan izvukao deblji kraj. Sve u svemu bila je to prva Gitarijada koja je održana u noćnim satima i trajala je do ujutro. Na ulazu je stajao moj stric Slavko, tako da nisu ni pokušavali da udju na silu. On nam je bio na ulazu i kada nam je Čutura dolazio kao gost večeri i omladina neće da se kači sa starijim čovekom i pokuša da udje na silu. U to vreme družio sam se i sa mladjom generacijom. O njih au bili Sasa Vidakovic, Milan Radak koga smo zvali Morison, da li zato sto je voleo Dorse i Dzima Morisona ili sto je mozda nekome licio na njega. Bilo je raznih doživljaja sa njima i navescu jedan koji se dogodio na hipodromu u Beogradu kada je dva dana trajao koncert i gde su nastupile sve nase postojece grupe koje su vredele u Jugoslaviji. Bilo je grupa iu cele Jugpslavije a drugi dan si nastupili Ajron meiden i madjarski Scorpions. Ja sam trazio da kupim pivo ali onaj sto je drzao kiosk sa klopom i picem nije hteo a mi da. Ja sam rekao Milanu i pokazao mu gde je kiosk i za divno cudu on je ubedio prodavca i dobio- Sedeli smo vecerima kod "Dragog" u kafani ili u Kestenjaku i bila su to stvarno lepa vremena i nekako je drugarstvo bilo bolje nego sada. Sto bi rekli bili smo mladji a i bilo je vise para nego u danasnje vreme.

SVIRKA U KUSIĆU SA "GENERACIJOM 5"

Socijalistička proslava u Kusiću održava se svake godine 11. avgusta i jedne godine smo svirali zajedno sa "Generacijom 52 iz Beograda. Generacija je imala svoje vreme za svirku, koje je trajalo oko sat vremena. Taman bi odsvirali stvari sa ploče, koju su izdali i gotovo. Bilo je doduše i par hitova sa singlova, koje su izdali a bilo ih je svega dva i po neki strani hit i to bi bilo sve. To im je bio prvi LP, koji su izdali i najpopularnija je stvar bila "Dolazim za pet minuta". To je pesma za koju je tekst napisao Bora Čorba i prvo je ponudio Zdravku Coliću, ali na insistiranje Kornelija Kovača Zdravko je nije uzeo i po mom mišljenju pogrešio. Od svega što je napravila "Generacija 5" ova pesma im je ostala zaštitni znak. Atmosfera je bila prava, bilo je čak tri kafane, mada je Kusić malo selo, dok običnim danima ne radi ni jedna. Mesto nakome smo mi svirali bilo je jedno veliko dvorište, a u istom dvorištu svirali su i narodnjaci. Bio je tu naš stari prijatelj harmonikaš Života, koji je Coletu i Peri davao pojačalo da vežbaju, jer oni tada nisu imali a bio je prijatelj sa čika Spasom, njihovim ocem. Da ne bi smo jedni drugima smetali parkirali smo se ledja o ledja. Njihova bina i pojačala okrenuti su na jednu stranu, a naša na drugu, tako da se zvuk njihov ili naš čuo samo kada neko od nas ima pauzu, a dok smo istovremeno svirali nije bilo nikakvih smetnji. Onda smo se i upoznali sa članovima "Generacije 5" u kojoj su svirali: Dragan Jovanovic-Krle (gitara), Dušan Petrović-Duda (bas gitara), Boban Đorđević (bubnjevi), Goran Milošević (vokal) i šef sastava Dragan Ilić- Ilke (klavijature). Program se sastojao da mi sviramo sat vremena, pa da nastupe oni, a onda mi do kraja večeri, što je značilo po seoskim običajima do ujutro. Mi smo nastupili u sastavu: Cole (gitara i vokal), ja kao bubnjar i po prvi put i pevač i Joca Džeger (bas gitara). Pera je onda svirao na moru u grupi sa Emilom Bugarskim. Pre početka svirke otišao sam u kafanu sa Draganom Ilicem, i dok smo seli, počele su da nam stižu ture pića. Ovaj se iznenadio, zbog čega to i kako to da me svi ovde znaju, jer je Vršac udaljen 40 km. Ja sam u to vreme u klanici radio kao blagajnik i ljudi iz Kusića su masovno dolazili i kupovali juneće čvarke, koji nisu bili za ljudsku ishranu, ali su se pošto se većina seljana bavila svinjogojstvom kupovali i mešajući sa kukuruzom pravili idealnu hranu za svinje. Kada je započela prva tuča u kafani, Ilić je hteo da odemo, a ja sam ga smirio da je to ovde kao i u svim okolnim selima običaj, da za slavu mora da padne bar jedna tuča i tako smo i dalje sedeli i pijuckali. Posle toga dolazili su u Uljmu, a ja sam im namestio svirku u Boki. Kusićani su nas odlično primili i dočekali, pa smo i sledeće godine tamo svirali. Svirka ko svirka. Naravno, oni su bili popularni i bili hit večeri, naročito se devojkama sviđao Goran Milošević, izuzetno lep momak, koji je tada bio pevač. Kada su završili, mi smo ponovo svirali naš repertoar, a pridružili su se i Krle, koji je svirao bas gitaru, a Goran Milošević je bio za bubnjevima, dok sam ja pevao. Još jedna stvar je bila interesantna te večeri. Publika je po običaju tražila kolo, a ja sam zamolio Životu da dodje sa harmonikom i odsvira nekoliko kolca. Svirali smo kolo oko dvadesetak minuta, raja je igrala, a kad smo završili publika je aplaudirala i tražila još. Života je zaključio da raja stvarno nije normalna kada može toliko dugo da igra.

GITARIJADA U LUKIĆEVU

Lukićevo je selo u blizini Zrenjanina, koje je rešilo da za dan svoje socijalističke proslave organizuje Gitarijadu, na kojoj bi učestvovali grupe iz raznih vojvodjanskih mesta. Poslali su pozive u Domove omladine. I, mi smo tamo stigli zahvaljujući vrsaćkom Domu, koji nas je pozvao i uputio nas tamo. Pre toga svirali smo slavu u Velikom Središtu, spakovali instrumente i sutradan krenuli. Prevoznik je bio nas drugar i čovek koji i danas jako voli muziku, a naročito muziku "Riblje Čorbe", a on se zove Jovan Petrov. Jova nas je vozio manje više na sve tezge koje smo imali van Vršca. Čim smo stigli u Zrenjanin zaustavila nas je policija i odrezala mu kaznu osamdesethiljada dinara. Ja sam rekao da ćemo da nadoknadimo štetu, jer ćemo pobediti u Lukićevu i uzeti 250 hiljada dinara, koliko je bila nagrada. Lukićani su se dobro setili prilikom organizovanja ove Gitarijade. Sedam grupa im je došlo, maltene, džaba da sviraju, a nagrada od 250 hiljada ne bi pokrila da im je jedna grupa svirala. Propozicije su bile da svaka grupa svira po sat vremena i da publika preko svojih ulaznicama glasa. Ulaznice su ubacivali u glasačke kutije, koje su bile poredjane na bini sa imenima grupa na svakoj. Pobednička grupa bi svirala još celi sat vremena. Mi smo na izvlačenju bili izvučeni drugi da sviramo i odmah posle naše svirke otišao sam pod šatru, gde je svirala narodna muzika i dobro se naljoskao. Onako pijan, tražio sam ključ od Jove i zaspao u kombiju. Oko četiri ujutro probudi me Cole i zove me da sviramo, jos sat vremena, jer smo pobednici. Ja sam mislio da se on zajebava, ali kada mi je pokazao pare ustao sam i odsvirali sve do pet ujutro. Taj datum bio je 27. jul i već je bilo svanulo, ali publika je djuskala kao da je počela igranka. Možda je bio razlog što su svi autobuse iz Lukićeva za Zrenjanin imali tek u šest sati, pa su imali vremena. I ovde smo bili odlično dočekani i priredjena je večera za sve učesnike Gitarijade. Najviše je popizdila grupa iz Zrenjanina, koja nije verovala, pa je tražila prebrojavanje glasova ponovo, ali ni to

im nije pomoglo, jer smo imali 193 glasa više od njih. Inače, Lukićevo, kao selo, ima jako lepo sredjen Dom omladine. Mnogo bolje sredjeniji, nego što su sela u našoj opštini imala.

SVIRKE NA RADNIM AKCIJAMA

Svirali smo i na radnim akcijama. Na radnoj akciji "Đerdap '76". Svirala je grupa "Neutron" u sastavu: Ivica Kostić, braća Cole i Pera Stajić, Škrba Maca (bubnjevi) i Dragan Stojkovic Stole (vokal). Na akcijama je lako svirati, jer je omladina željna zabave, pošto su odvojeni od kuće, a i tamo se nalaze mladici i devojke iz svih krajeva Jugoslavije. Dobro su prošli, a ja ću opisati kada smo svirali u Deliblatskoj Peščari na radnoj akciji "Deliblato". Na toj radnoj akciji glavni komandant bio je Branko Marović-Kukuruz i on nas je i angazovao za tu svirku. Poslao nam je i ploču sa himnom radne akcije, koja se zvala "Oživeće Deliblato". Uvežbali smo to, a u kombinaciji za svirku bila je ekipa i sledecem sastavu: Cole, Pera, Mile i ja. Uvežbali smo se dobro, ali kada je došao dan da krenemo, Mile je odustao, ne znam iz kog razloga. Krenuli smo nas trojica i u ulici Žarka Zrenjanina, sretnemo Stoleta, koji je trebao da ide na svirku u Hajdučicu sa Džeberanima. Mi smo ga pozvali da ide sa nama i on je bez razmišljanja ušao u kombi. Tada nas je vozio čika Pera rumun, koji se bavio tovljenjem pilića, jer je Jova Petrov prodao kombi. Stigli smo u Stražu i ja kažem čika Peri da stane da kupimo piva u radnji. Stole je izašao, uzeo piva, a gazda radnje ga je pitao da li pijemo tu ili nosimo. Stole mu je platio i poneo gajbu piva u kombi, a neko od kupaca koji je bio tu prisutan rekao je prodavcu da mi bezimo sa flasama. Gazda se zatrči i čim je Stole ušao čika Pera dade gas i uspeli smo da pobegnemo. Prodavac je mahao rukama, psovao, a mi smo se smejali. Stole nije znao da je čika Pera vozač rumunske nacionalnosti, pa reče: "Ko ih jebe, to su Rumuni, a oni su poznati da bi sami sebe zajebali, kada nemaju koga. Ja se okrenem i dajem mu znak da čuti znajući da je Pera Rumun, a on nastavlja sve više i više. Kad nam je prekipelo, mi kažemo Stoletu da je vozač Rumun, na šta je ovaj počeo da se izvinjava, a čika Pera kaže nema veze u pravu je, jer Rumuni vole da trguju i da zajebu mušterije, a rešenje smo našli što smo, kad smo se vraćali ostavili praznu gajbu ispred radnje. Branko nas je sačekao i kod njega sve je moralo da bude u minut tačno. Maltene, bilo je kao u vojsci. Stigli smo u petnaest do osam i dok smo se instalirali tražio je da u osam mora da počne. Zakasnili smo pet, šest minuta, ali se smirio. Pošto je ono pivo bilo popijeno ja sam u pauzi kupio još osam piva ne znajući da je to sa samo dva posto ekstrata, ali kada nismo imali drugo popili smo i to. Onda nam se desilo da nam deca, učesnici radne akcije, traže autograme. Meni je bilo smešno, ali dali smo im... I ta akcija se završila i sve je prošlo OK, što se svirke tiče, zadovoljni akcijaši, zadovoljan Branko, komandant parade, a zadovoljni smo bili i mi, kao grupa. Sve je ispalo dobro, a meni je bilo drago da je tako naročito zbog Branka, koji je bio komandant radne akcije, ali na žalost nismo odsvirali pesmu "Oživeće Deliblato", jer Mile nije došao sa nama, a Stole to nije nikada ni čuo, tako da himna radne akcije nije otpevana. Sve u svemu prošlo je odlično.

SVIRANJE SA "RIBLJOM ČORBOM"

"Riblja Corba" pojavila se 1978 godine i krčili su put svirajući, uglavnom, po selima da bi odjedanput stali u red prvih grupa u Zemlji. U Vršac su došli posle izlaska drugog albuma, a doveo ih je u ime Tekvondo kluba Dule Kanački, moj prezimenjak. Dule je znao kako se radi posao u vezi organizacije koncerata i prodao je karte unapred. Mogao je mirno da sačeka concert, koji je već bio rasprodat. Ja sam mu pomogao samo što sam mu dao brojeve telefona, a ostalo je sam obavio. Bio je to posao plaćanjem grupe na ruke, a to je mogao da uradi zakonski, jer je grupu doveo Tekvondo klub u kome je on bio sve i sja i trener i predsednik i sve ostalo. Predložio je da mi budemo predgrupa, što smo mi, a i Bora Čorba peihvatili. I tako je i bilo. Pera je svirao na moru pa smo nastupili: Cole (gitara), Ivica Kostić (bas gitara) i ja (bubnjevi). Svirali smo par stvari u stvari pet pesama, ali je publika bila malo zainteresovana, što je i normalno, jer su čekali nastup Bore i "Riblje čorbe". Dok smo svirali majstor koji je radio sa svetlima isprobavao je i ja nisam primetio da mi je pukla palica pa sam u isprobavanju lajt šoa probio doboš. Sreća da su imali rezervnu plastiku, ali mi Vicko i u kasnijim dolascima "Čorbe" u Vršac, uvek to spominjao. Koncert je prošao odlično, a posle smo otišli na večeru "Kod Dragog". U kafani, bili su tu pored članova grupe i vozači i to Stuks (gitarista) i Steva Stevanović (bubnjar), bivši članovi grupe "SOS" od koje i nastala "Riblja Čorba", a od vrščana bili smo Saša Vidaković i ja. Onda sam ukapirao da Bora jako dobro zna šta radi nevezano za muziku već za publiku. Tokom popodneva šetali smo gradom, bili do pijaca, svratili na par mesta na piće i on je pio u to vreme konjak. Međutim na nastupu je pio obicnu vodu, koja je bila sipana u flašu od loze. Publika se čudila kako može da popije celu litru lozovače i ostane trezan, a i nastup mu je bio izvanredan, jer je izmedju pesama pričao viceve i oduševljavao publiku što ostale poznatije

grupa koje su dolazile pre njih u Vršac nisu radile. Dolazili su kasnije često, ali ovaj nastup je vršćanima bio jedan od najdražih, jer je to u celoj zemlji bilo nešto novo i nevidjeno do tada. Tri dana kasnije svirali su slavu u Uljmi, a ja sam svirao u kafani narodnjake sa Vujučić Draganom, Batom Pištoljem, Grickom i pevala je Zorica. Pre "Riblje čorbe" svirali su narodnjaci, a sa njima je bio i Djordje Marjanović. Bora kada je čuo da je Djordje tu i da nastupa, ostavio je društvo koje je bilo u kafani i otišao da ga gleda, jer mu je to bio idol od mladih dana. Pošto je naša svirka bila u basti kafane koja je ogradjena metalnom ogradom na koju sam bio naslonjen, Bajaga je došao do mene naslonio se na ogradu i onako svirajući ja sam pričao sa njim. Svirali smo pesmu "Čiji li su ono sirotani", gde je ritam lagan i ja sam držao ritam i pričajući nisam ni čuo da se pesma završila, već i dalje udarao ritam, a ovi viknu da stamen. Bilo je malo smešno, ali dešava se to. "Čorba" je počela da svira u devet, pa je Zorica htela da vidi kako Bora peva i otisla u salu. I pošto se zadržala malo duže ja sam otišao da je pronadjem pa se i ja zadržim i onda dodje i Dragan (gitarista), pa i on ostade tako da je pauza u kafani bila oko pola sata. Za to vreme na naša mesta za stolom seli su narodnjaci: Beba Tošić, Bata Kanda i Vera Matovć. A sa njima naravno i Djordje Marjanović i neizbežni čika Živa Almažan, direktor kulturnog centra, koji je i ugovorio svirku. Na plakatima je pisalo da treba da gostuje i Merima Kurtiš, sada Njegomir, a Dragan, nam se hvalio da je svirao sa njom i kada smo se rukovali i upoznavali on Bebi Tošić kaže Zdravo Merima, mnogo si se izmenila, a ova mu odgovori naravno, jer ja i nisam Merima već Beba Tošić. Kada su otišli mali Gricko je zajebeo Dragana da je lažov i da uopšte i ne poznaje Merimu, ovaj je ćutao i nije hteo da se prepire. U to vreme već sam tezgario sa narodnjacima, a posle je bilo mnogo tih svirki i nije teško svirati ni svadbe ni ispraćaje i razna druga veselja, jer gde se toči alkohol, veseli se i pije kvalitet i nije previše bitan koliko je naporno da sviraš od jutra pa završiš sledećeg jutra, što bi nas narod reko "Sviraš od jutra do sutra."

PONOVNO OKUPLJANJE KRISTALA

Dule gluvi pored nedostataka tezgari i sviranja rešio je da ponovo okupi "Kristale". Koncert je trebalo da se održi i održao se u "Konkordiji" u ulici Žarka Zrenjanina, a to je dvorište Osnovne škole "Olga Petrov-Radišić". Ekipa iz originalne postave nije mogla biti okupljena, pa je za ovu priliku trebalo da sviraju: Dule (vocal i bas gitara), Baca (vocal i ritam gitara), Kiridžija (bubnjevi), Emil Bugarski (gitara) i Ivan Kostić (klavijature), kao pojačanje. Spremali su i pripremili repertoar i medijski su bili dobro praćeni. Milenko Gvozdić je radio za radio Beograd i kao dopisnik svakog jutra javljao je novosti iz Vršca i desetak dana je najavljivao taj koncert. Dule je planirao da i Vršačka televizija proprati koncert, ali do dogovora nije došlo. Ja sam koncert propratio u društvu Nade i Ružice, Emilove i Duletove žene, ali pre toga sam išao u grad da nadjem Baću, koji je u zadnjem času odustao od svrka. Našao sam ga i on mi je rekao da im kažem da neće da dodje i da ga boli kurac za koncert i neka se samo Dule seti, koliko ga je puta u životu zajebeo. Ja sam ga pitao, zašto je onda vežbao kada je znao da neće da svira, a on uz smeh odgovori da je osveta sladja kad zajebeš nekog u zadnji čas. Odsvirali su i bez Baće, poseta je bila osrednja, uglavnom je publika bila starija, ali je to bilo daleko od najavljivano dogadjaja. Eto to su naši mentaliteti. Što se Duleta tice, prvi je snimio od vršačkih grupa ploču, pod imenom grupa "Noćni servis". Trebao sam i ja da budem u toj ekipi, ali sam zbog dobijenog udarca u kafani bio u bolnici u Beogradu. Da sam ja svirao Ilija Grubic-Kiridžija svirao bi orgulje. Ploča je ispala kako-tako, ali je bilo važno da neko iz Vršca snimi i oni su to uradili. Na ploči su svirali: Moma (gitara), Brana (gitara), Kiridžija (bubnjevi), Emil Bugarski (bas gitara) i Duško Stojisavljić (vocal). Kao što se i očekivalo vršački muzičari su dočekali ploču sa negodovanjem, izjavljivali su da ovi nemaju pojma, a neki su pričali da je pokojni Dule dao ceo kamion mesa iz hladnjače samo da bi snimio. To su opet srpska posla, što kažu da voli kad komsiji crkne krava. Druga grupa koja je snimila kasetu bila je grupa "Karstof" u kojoj su svirali: Buda Babić, Mića Đurić, Dule Svilarov i Dimče je bio za bubnjevima. Završicu ovo moje pisanje sa pregledom sastava, koji su svirali u našem gradu. Inače imam ovde mnogo više materijala, ali me mrzi daprekucavam, jer ne nameravam da ovo izdam i mrzi me da preukucavam dugačak tekst.

STALAKTITI

Pura-Bubnjevi,
Ceja-bas gitara.
Joca Nazarcik-gitara

Djoka Nazarcik-klavijature
Bora Mikron-vokal

INEKSI

Emil Bugarski, gitara,
Nikić Dragan, gitara
Simon Zoltan, bas gitara
Ljuba Truba, bubnjevi

KUKURUZOVI

Branko Marović, bas gitara
Baća Marović, ritam gitara
Vitko Kovačević, gitara
Zozi, bubnjevi
Saki Kulišić, vocal

HEEL

Saša Miletić, solo gitara,
Moma Cvetković, gitara
Miša Mičić, bas gitara
Goran Kostić, bubnjevi

LENY

Dragan Šikanja, klavijature, bas
Saša Josic, gitara
Dragan Grujuć-Struja, bubnjevi

YANKEE

Šmrci, solo gitara.
Steva Dozet, gitara.
Željko, bas gitara
Zlatko, vokal
Dragan Perović, bubnjevi
Ivan Kostić, klavijature (on im je pomagao - nije bio stalni član grupe)

TRUDNA VAŠKA

Čole, gitara i vokal.
Djura, bas gitara
Raca, bubnjevi

CRNA RUPA

Zoka, gitara, vokal
Lavinjel, bas gitara
Boba, bubnjevi

GRUPA X

Srđan Pejić, bas gitara
Virdžil, bas gitara.
Dragan Perović, bubnjevi

KARSTOF

Buda Babić, vokal
Mića Đurić, bas gitara
Svilarev, solo gitara

Dimče, bubnjevi

VERITAS

Ivan Kalnak, solo gitara,
Simon Zoltan, bas gitara,
Zlatko Kapetanović, ritam gitara i vokal
Vesna Češnjevar, vokal,
Ljilja Češnjevar, vokal,
Mića Kanački, bubnjevi.

Ostale gupe i imena opisane su ranije. To bi ukratko bio opis dešavanja u Vršcu u pop i rok muzici, mnogo ljudi je vežbalo, bilo je puno entuzijazma ali da bi se nešto više uradilo potrebna je mašinerija ljudi, koji poznaju ovaj posao, a pre svega potreban je novac, koga nažalost u ovim vremenima danas ima jako malo ili ga uopšte nema. Ima i danas dosta mladih ljudi, koji uporno rade i vežbaju i lepo sviraju, ali da bi uradili nešto više potrebno je jako menadžerstvo i novac i ko to nadje neka bude ubedjen da će uspeti. Na žalost i vodeće grupe u državi poput "Čorbre", "Bajage", "YU grupe" i ostalih, nemaju puno posla, jer je kriza zašla u sve vrste poslova.

Mnogi ljudi, koji su ovde opisani ne nalaze se više u Vršcu, već u inostranstvu, a mnogi nažalost nisu više medju živima i neka im je pokoj duši. Mladim grupama želim sve najbolje u budućem radu, a pre svega da shvate da je muzika posao i to nimalo lak i da samo uz puno znoja i truda može nešto da se uradi. Pozdravljam sve bivše, sadašnje i muzičare koji dolaze. S R E Ć N O !

Branko - Mića - Rajko

Branko - Mića

Mića - Šikanja

Lambert - Mile - Mića - Čapa

"NEUTRON" Blagoje Stajić - Ivan Kostić - Miodrag Kanački - Petar Stajić

Blagoje Stajić Cole - Miodrag Kanački Mića

“NOĆNI SERVIS” Emil - Dule - Brana - Moma

Gorki Nikolić u Americi

Ivan Kalnak - Miodrag Kanački

Jovica Gligorijev - Miodrag Kanački - Dragan Stojković - Kosta Kreculov

Mile Vuletić Šef - Miodrag Kanački Mića

Joca Džeger - Mića - Miša Stošević - Meda Topalović

Lambert - Mića - Branko - Mile - Čapa

Miodrag Kanački Mića - Branko Marušić Čutura - Milan Nestorov Čapa sa obožavateljima

Bora Dobrosavljević - Dragi Jelić - Mića Kanački - Mile Vuletić

Miodrag Kanački Mića - Jovica Gligorijev Džeger

Miroslav Radišić Mirče - Miodrag Kanački Kanali

Stefan - Mića - Zvezdana - Naser - Mile - Joca

Miodrag Kanački Mića (gitara i vocal)

Miroslav Radišić Miki (gitara i vocal)

Naser Amedovski

Stefan Amedovski

Miodrag Kanački Mića Čengel Kanali